

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Warszawa, 31 maja 2026 r.

DOOŚ-WDŚIII.420.26.2024.KP.45

DECYZJA

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, dalej GDOŚ, na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691), dalej k.p.a., w związku z art. 71 ust. 2 pkt 2 po rozpatrzeniu odwołań z: 12 sierpnia 2024 r. wniesionych przez [REDAKTOWANE], 21 sierpnia 2024 r. wniesionych przez [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE], 22 sierpnia 2024 r. wniesionych przez [REDAKTOWANE], 26 sierpnia 2024 r. wniesionych przez [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE], 27 sierpnia 2024 r. wniesionych przez [REDAKTOWANE] od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie, dalej RDOŚ w Krakowie z 29 lipca 2024 r., znak: OO.421.2.1.2022.EB.19, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: „Obwodnica Muszyny – Etap II – Poprawa dostępności komunikacyjnej Muszyny”,

1. uchyla pkt II.1.6 ww. decyzji w brzmieniu:

„Na etapie realizacji inwestycji należy przestrzegać oszczędnego gospodarowania wodą, w tym stosować technologie minimalizujące zużycie wody”

i umarzam postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

2. uchyla pkt II.1.11 ww. decyzji w brzmieniu:

„W przypadku konieczności likwidacji użytkowanych studni (ujęć wody), które są źródłem zaopatrzenia gospodarstw w wodę (cele socjalno-bytowe) i które kolidują z planowanym zakresem przedsięwzięcia (torowym lub drogowym), należy zapewnić mieszkańcom

ciągłość dostawy wody - odtworzyć studnie w nowej lokalizacji lub podłączyć nieruchomość do sieci wodociągowej, tak aby właścicielom nieruchomości zapewnić dostęp do wody.”

i w tym zakresie orzeka:

„Likwidacja użytkowanych studni (ujęć wody), które są źródłem zaopatrzenia gospodarstw w wodę (cele socjalno-bytowe) i które kolidują z planowanym zakresem przedsięwzięcia jest dopuszczalna po wcześniejszym wybudowaniu i uruchomieniu nowych ujęć zaopatrujących w wodę mieszkańców. Zapotrzebowanie mieszkańców ma być zaspokajane w pierwszej kolejności, przed zapotrzebowaniem wynikającym z prowadzenia prac budowlanych i eksploatacji przedsięwzięcia.”

3. uchyla pkt II.1.20 ww. decyzji w brzmieniu:

„Na etapie budowy należy wygrodzić płotkami herpetologicznymi miejsca newralgiczne z uwagi na występowanie płazów. Tymczasowe ogrodzenie należy wykonać z materiału trwałego, umożliwiającego jego właściwe funkcjonowanie przez cały okres aktywności płazów. Do wykonania można wykorzystać folię budowlaną o wysokiej gramaturze, agrotkaninę, geotkaninę lub siatkę o średnicy oczek nie większych niż 0,5 cm. Ogrodzenie należy zagłębić w gruncie tak, aby zachować jego szczelność w całym okresie funkcjonowania. Ogrodzenie należy zakończyć przewieszką o długości 10 cm, skierowaną na zewnątrz projektowanego układu drogowego bądź całe ogrodzenie pochylić w kierunku na zewnątrz od terenu budowy pod kątem 60-70°. Wysokość ogrodzenia powinna wynieść min. 50 cm nad gruntem z przewieszką. Wolne końce ogrodzenia należy ukształtować w sposób powodujący zawracanie zwierząt w kierunku siedlisk poprzez zastosowanie tzw. zawrotek — U-kształtnych zakończeń o szerokości 0,5 m i długości 0,7 — 0,8 m. Miejsca lokalizacji płotków i termin ich ustawienia powinny zostać wyznaczone i zweryfikowane przez nadzór przyrodniczy.”

i w tym zakresie orzeka:

„Przed rozpoczęciem prac budowlano – ziemnych należy zamontować system płotków tymczasowych zabezpieczających przed wchodzeniem płazów na plac budowy. Wygrozienia należy zlokalizować na granicy pasa budowlano-montażowego i wykonać z siatki metalowej lub ewentualnie polimerowej o oczkach wielkości maksymalnie 0,5 cm × 0,5 cm lub w razie braku takiej możliwości z innych materiałów np. agrotkaniny/agrowłókniny, geotkaniny, folie ogrodowe itp. Wygrozienia winny mieć wysokość minimum 50 cm nad powierzchnię gruntu i być rozpięte na drewnianych palikach oraz wkopane w grunt na głębokość około 20 cm. Górna krawędź ogrodzenia powinna być zakończona dodatkowo 10 cm „przewieszką” (odgięta pod kątem 45-90°) „na zewnątrz” od placu budowy. Każdorazowo wygrozienie należy zakończyć U- lub C-kształtnymi „zawrotekami”. Szczegółową lokalizację płotków na placu budowy należy uzgodnić ze specjalistą herpetologiem. W razie konieczności ww. specjalista winien dostosować szczegółową lokalizację ogrodzenia dla płazów do lokalnych uwarunkowań terenowych i korytarzy migracyjnych lub wskazać nowe miejsca wymagające zabezpieczenia.

Tymczasowe wygradzenia należy utrzymywać w stanie technicznym zapewniającym ich właściwe funkcjonowanie poprzez kontrole ich stanu oraz niezwłoczne dokonywanie bieżącym napraw.”

4. uchyla pkt II.1.21 ww. decyzji w brzmieniu:

„Teren budowy należy odpowiednio zabezpieczyć przed powstawaniem przypadkowych pułapek dla zwierząt, typu otwarte głębokie wykopy, jamy, otwarte studzienki. Pod koniec każdego dnia roboczego takie miejsca powinny zostać zabezpieczone poprzez np. zasypanie, przykrycie lub wygradzenie. W razie, gdy zwierzę zostanie uwięzione w wykopie lub studziencie, należy je odłowić i przenieść w bezpieczne miejsce poza rejon prac pod nadzorem przyrodniczym w sposób nie powodujący zabicia lub zranienia.”

i w tym zakresie orzeka:

„Na placu budowy należy wprowadzić zabezpieczenia wykopów, systemu odwadniającego i innych instalacji mogących stanowić antropogeniczne pułapki dla zwierząt poprzez zastosowanie, np. pochylni ułatwiających ucieczkę zwierząt, czy ogrodzeń tymczasowych (sposób zabezpieczenia należy uzgodnić z nadzorem przyrodniczym). W trakcie prac budowlanych unikać tworzenia okresowych zastoisk wodnych, rozlewisk. W przypadku ich powstania, bezpośrednio przed likwidacją, zasypaniem rowów, wykopów itp., specjalista herpetolog z nadzoru przyrodniczego skontroluje je pod kątem zasiedlenia przez zwierzęta, w szczególności przez płazy. Stwierdzone osobniki należy przenieść poza teren prowadzonych prac, do stanowisk zastępczych odpowiadających ich wymaganiom siedliskowym, biorąc pod uwagę możliwość ich przetrwania we właściwym stanie ochrony na nowym stanowisku.”

5. uchyla pkt II.1.26 ww. decyzji w brzmieniu:

„Drzewa znajdujące się w obrębie inwestycji, nieprzeznaczone do wycinki, należy zabezpieczyć przed uszkodzeniami mechanicznymi lub chemicznymi w następujący sposób:

- a) pnie drzew, gdzie w rejonie rzutów ich koron konieczne będzie wykonywanie prac ziemnych, budowlanych oraz ruch pojazdów, zabezpieczyć przez szczelne oszalowanie deskami, wypełniając przestrzeń pomiędzy pniem, a deską materiałem amortyzującym (np. matami słomianymi, jutą), deski mocować bez użycia gwoździ, wysokość szalowania ok. 2 m, do wysokości dolnych gałęzi korony, dolną krawędź opierać na podłożu, nie zaś na nabiegach korzeniowych;
- b) zachowane drzewa znajdujące się w bezpośrednim sąsiedztwie robót budowlanych, gdzie nie są planowane prace/ przejazdy sprzętu mechanicznego w obrębie rzutu koron, wygradzić trwałym ogrodzeniem o wysokości 1,5 m. Dokładne miejsce i sposób wykonania zabezpieczeń powinien określić specjalista botanik z nadzoru przyrodniczego. Ewentualne prace prowadzone w strefie korzeniowej (od pnia drzewa do 2 m od obrysu korony) należy wykonywać ręcznie;

- c) korzenie odsłonięte w czasie wykopów należy, w miarę możliwości ręcznie wpuścić głębiej i zabezpieczyć przed wysychaniem i przymrozkami, np. poprzez zastosowanie osłon jutowych, a wykopy w pobliżu drzew niezwłocznie zasypać po zakończeniu prac. Przycięte korzenie należy zabezpieczyć preparatami grzybobójczymi. W przypadku przerw w pracy wykopy należy tymczasowo zasypać lub przykryć korzenie matami słomianymi, aby przeciwdziałać ich wysychaniu. W warunkach grożących przesuszeniem korzeni drzewa należy podlewać i utrzymywać korzenie w odpowiedniej wilgotności. Niedopuszczalne jest obcinanie korzeni szkieletowych drzew;
- d) w obrębie rzutu korony i co najmniej 2 m na zewnątrz od tego zasięgu, nie można lokalizować zapleczy budowy, magazynować materiałów chemicznych, budowlanych i ziemi z powstałych wykopów, stosować otwartego ognia, lokalizować placów manewrowych i miejsc postoju sprzętu ciężkiego;
- e) po zakończeniu prac zabezpieczenia drzew należy zdemontować.”

i w tym zakresie orzeka:

„Drzewa i krzewy pozostające w rejonie baz materiałowych oraz w zasięgu prac i niepodlegające usunięciu należy zabezpieczyć na czas prowadzenia robót przed przypadkowym uszkodzeniem w następujący sposób:

1. grupy drzew/krzewów należy wygrodzić - powierzchnia ogrodzenia powinna odpowiadać obszarowi wyznaczonemu przez rzuty koron, powiększonemu o bufor wielkości 1-2 m, w przypadku krzewów obszar ten powinien zostać ustalony przez specjalistę dendrologa;
2. w przypadku pni pojedynczych drzew należy zastosować osłonę w postaci drewnianych listew, tkanin jutowych, grubych mat słomianych lub trzcinowych o wysokości 1,5-2,0 m (w zależności od wysokości drzewa) w sposób osłaniający dookoła całą powierzchnię pnia, bez użycia gwoździ. Nie należy opierać dolnej części ogrodzenia bezpośrednio na nabiegach korzeniowych, a oszalowanie powinno zapewniać swobodny dostęp powietrza;
3. wykopy wykonywane w strefie korzeniowej drzew należy prowadzić ręcznie lub niewielkimi koparkami, na krótkich odcinkach, ograniczając czas otwarcia wykopów powodujących przesuszenie bryły korzeniowej;
4. w celu ochrony przed przesuszeniem bryły korzeniowej należy zastosować, np. maty ograniczające transpirację, zaś w okresie zimowym należy zabezpieczać odsłonięte korzenie przed przemarzaniem za pomocą mat, koców lub warstwy torfu oszalowanego deskami;
5. przycinanie korzeni należy prowadzić ostrymi narzędziami tnącymi, niedopuszczalne jest rwanie i miażdżenie systemów korzeniowych, nie należy także uszkadzać korzeni szkieletowych, odpowiedzialnych za statykę drzewa;

6. zabezpieczyć korony drzew przed uszkodzeniem, w miejscach w których będą one zagrożone np. poprzez podwiązanie narażonych gałęzi;
7. w obszarze wyznaczonym przez rzut korony drzewa powiększony o bufor wielkości 1-2 m i minimum 1 m od krzewów zabrania się nasypywanie warstw gleby oraz składowanie materiałów budowlanych i odpadów;
8. nie obsypywać ziemią pni drzew powyżej wysokości 0,2 m ponad pierwotny poziom terenu i krzewów powyżej wysokości 0,1 m ponad pierwotny poziom terenu.

Szczegółowy sposób wykonania oraz zakres zabezpieczeń dostosować do warunków lokalnych, rodzaju prowadzonych prac, po uzgodnieniu ze specjalistą dendrologiem z nadzoru przyrodniczego.”

6. uchyła pkt II.1.27 ww. decyzji w brzmieniu:

„Należy wygradzić/oznakować narażone na zniszczenie miejsca występowania wartościowych pod względem środowiskowym siedlisk przyrodniczych, a także stanowiska występowania roślin chronionych: kukułka szerokolistna (*Dactylorhiza majalis*) ok. km 3+690 str. L, pierwiosnek wyniosły (*Primula elatior*) ok. km 3+630 i dziewięciśli bezłodygowy (*Carlina acaulis*) ok. km 2+110 — 2+140 str. L - dobrze widoczną, kolorową, ostrzegawczą podwójną taśmą rozpiętą pomiędzy słupkami, wysokość słupków min. 90 cm, osadzonych w gruncie na głębokość nie mniejszą niż 20 cm, pod nadzorem botanicznym/fitosocjologicznym.”

i w tym zakresie orzeka:

„Należy wygradzić/oznakować narażone na zniszczenie miejsca występowania wartościowych pod względem środowiskowym siedlisk przyrodniczych, a także stanowiska występowania roślin chronionych: kukułka szerokolistna (*Dactylorhiza majalis*) ok. km 3+690 str. L, pierwiosnek wyniosły (*Primula elatior*) ok. km 3+630 i dziewięciśli bezłodygowy (*Carlina acaulis*) ok. km 2+110 — 2+140 str. L – dobrze widoczną taśmą ostrzegawczą o szerokości 7- 10 cm, rozpiętą pomiędzy wbitymi w ziemię palikami (na wysokości 1-1,5 m). Krawędzie obszaru należy wyznaczyć w odległości 2 m od skraju stanowiska. Po zakończeniu robót budowlanych zabezpieczenia należy zdemontować. Czynności związane z montowaniem i demontażem należy wykonać pod nadzorem specjalisty botanika.”

7. uchyła pkt II.2.7 ww. decyzji w brzmieniu:

„Celem ograniczenia ryzyka śmiertelności płazów na drodze w czasie jej eksploatacji, na ok. 50 m najściach do przepustów pełniących funkcje przejść dla zwierząt wprowadzić stałe wygradzenia herpetologiczne wykonane z płyt lub prefabrykatów betonowych, polimerobetonowych lub polimerowych, najlepiej posiadających zintegrowaną bieżnię do ruchu zwierząt, ułatwiające naprowadzenie zwierząt do światła przepustów. Wszystkie końcowe odcinki barier naprowadzających należy wyprofilować w formie litery „U”.

Dokładna ich lokalizacja zostanie określona na etapie projektu wykonawczego przy współudziale nadzoru przyrodniczego.”

i w tym zakresie orzeka:

„Celem ograniczenia śmiertelności płazów na drodze w czasie jej eksploatacji należy wykonać szczelny system ogrodzeń ochronno-naprowadzających, tzw. płotków herpetologicznych, naprowadzających zwierzęta do zaplanowanych przejść i przepustów. Płotki należy zainstalować wzdłuż drogi, w obu kierunkach, po obu stronach drogi, na długości minimum 50 m od krawędzi wszystkich przepustów i przejść dla zwierząt. W przypadku zinventaryzowania przez nadzór przyrodniczy siedlisk płazów w sąsiedztwie drogi sięgających ponad 50 m wzdłuż drogi od przejścia/przepustu, wygradzenia herpetologiczne należy odpowiednio wydłużyć. Ogrodzenia ochronno-naprowadzające wykonać z uwzględnieniem poniższych wytycznych:

- wysokość ponad poziom gruntu powinna wynosić minimum 50 cm;
- ogrodzenie powinno być wkopane w grunt na głębokość minimum 20 cm;
- ogrodzenie powinno być wykonane z pełnych paneli lub z innych materiałów, np. siatki stalowej ocynkowanej, nie stosować siatki tzw. żabianki;
- maksymalne wymiary oczek ogrodzenia z siatki powinny wynosić 5 mm × 5 mm;
- w części górnej ogrodzenie powinno mieć przewieszkę o długości minimum 10 cm odgiętą „na zewnątrz” od drogi pod kątem 45-90°;
- na końcach ogrodzeń należy wykonać zawrotki w kształcie litery „C” lub „U”;
- ogrodzenia powinny być szczelnie połączone z przyczółkami przejść;
- w pasie bezpośrednio przylegającym do ogrodzeń ochronno-naprowadzających nie wolno stosować wysiewu i nasadzeń roślin, które mogą utrudniać naprowadzanie zwierząt na przejścia i mogą ułatwiać wspinanie się i przekraczanie ogrodzeń;
- wzdłuż ogrodzeń należy wprowadzić roślinność osłonowo-naprowadzającą w postaci rodzimych gatunków krzewów, w odległości co najmniej 1 m od ogrodzenia.”

8. uchyla pkt II.2.8 ww. decyzji w brzmieniu:

„Celem ograniczenia kolizji z udziałem owadów, nietoperzy i ptaków poprzez ograniczenie wabienia owadów do źródeł światła przy budowie i przebudowie oświetlenia drogowego należy:

- zastosować źródła światła o możliwie najniższej emisji barw niebieskich i promieniowania UV, zalecana temperatura barwowa < 3000 K; niedopuszczalne jest stosowanie lamp rtęciowych;
- ograniczyć rozpraszanie światła poprzez koncentrację strumieni świetlnych i właściwe ustawienie kątów emisji światła w strefę ruchu pieszego i jezdnego;

- stosować zamknięte obudowy lamp w celu unikania pułapek dla wabionych owadów;
- czas funkcjonowania oświetlenia dostosować precyzyjnie do naturalnych warunków świetlnych panujących w danym okresie kalendarzowym, zwracając szczególną uwagę na jego możliwe skrócenie w okresie późnej wiosny i lata”

i w tym zakresie orzeka:

„Celem ograniczenia kolizji z udziałem owadów, nietoperzy i ptaków poprzez ograniczenie wabienia owadów do źródeł światła na etapie eksploatacji drogi należy zastosować lampy emitujące światło o możliwie najniższej emisji barw niebieskich i promieniowania UV, z zalecaną temperaturą barwową poniżej 3000 K (wskazane jest zastosowanie lamp niskosodowych lub ewentualnie innych typów z kloszami szklanymi, nie dopuszcza się zastosowania lamp rtęciowych), o jak najniższym natężeniu światła, z odpowiednio ukształtowanymi kloszami (z zamkniętą obudową) kierującymi światło na drogę i zapobiegającymi nadmiernemu rozpraszaniu światła poza jezdnię. Na etapie eksploatacji oświetlenie drogowe ukierunkować tak, aby bezpośredni rozsył strumienia świetlnego nie przekraczał granic pobocza drogi +/- 2 m. Czas funkcjonowania oświetlenia dostosować do naturalnych warunków świetlnych panujących w danym okresie kalendarzowym.”

9. uchyla pkt II.2.9 ww. decyzji w brzmieniu:

„Należy zastosować tzw. cichą nawierzchnię typu SMA, gwarantującą redukcję emisji hałasu o co najmniej 1,5 dB w stosunku do nawierzchni standardowej na odcinku od km 0+000 do km 3+500 projektowanej drogi”

i w tym zakresie orzeka:

„Należy zastosować cichą nawierzchnię SMA, gwarantującą redukcję emisji hałasu na poziomie ok. 3 dB w stosunku do nawierzchni standardowej na odcinku od km 0+000 do km 3+500 projektowanej drogi.”

10. uchyla pkt II.2.10 ww. decyzji w brzmieniu:

Należy zaprojektować ekrany akustyczne o parametrach i lokalizacji wskazanych w poniższej tabeli:

Nr ekranu	Długość	Wysokość	Typ	Km początku	Km końca	Strona drogi
E1	27	5,0	odbijający	0+137	0+164	lewa
E2	36	3,5	odbijający	0+305	0+341	lewa
E3	33	3,0	odbijający	1+245	1+278	lewa
E4	27	5,5	odbijający	1+650	1+677	lewa
E5	25	2,5	odbijający	1+767	1+792	lewa

i w tym zakresie orzeka:

Należy zaprojektować ekrany akustyczne o parametrach i lokalizacji wskazanych w poniższej tabeli:

Nr ekranu	Długość	Wysokość_	Typ	Km początku	Km końca	Strona drogi
E01	26	5	odbijający	0,137	0,163	lewa
E02	81	4	odbijający	0,263	0,344	lewa
E03	20	4	odbijający	0,790	0,810	lewa
E04	26	5.5	odbijający	1,650	1,676	lewa
E05	9	4	odbijający	1,682	1,691	lewa
E06	31	4	odbijający	1,697	1,728	lewa
E07	27	4	odbijający	1,734	1,761	lewa
E08	20	4	odbijający	1,767	1,787	lewa
E09	34	4	odbijający	1,794	1,828	lewa
E10	19	4	odbijający	1,835	1,854	lewa
E11	22	4	odbijający	1,860	1,882	lewa
E12	19	4	odbijający	1,888	1,907	lewa
E13	5	4	odbijający	1,913	1,918	lewa
E14	33	4	odbijający	1,924	1,957	lewa
E15	46	4	odbijający	2,579	2,625	lewa
E16	24	4	odbijający	2,690	2,714	lewa
E17	20	4	odbijający	2,906	2,926	lewa
E18	21	4	odbijający	2,931	2,952	lewa
E19	21	4	odbijający	2,998	3,019	lewa
E20	30	4	odbijający	3,025	3,055	lewa
E21	36	4.5	odbijający	3,061	3,097	lewa
E22	10	4	odbijający	3,103	3,113	lewa

11. uchyla pkt VII ww. decyzji w brzmieniu:

„Stwierdzam obowiązek przedstawienia analizy porealizacyjnej w zakresie: dotrzymania standardów jakości środowiska dla ochrony terenów zabudowy mieszkaniowej przed hałasem oraz drganiami, po upływie jednego roku od dnia oddania obiektu do użytkowania i przedstawienie ich w terminie 18 miesięcy od dnia oddania obiektu do użytkowania do organu ochrony środowiska właściwego do utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania, a także do organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Obliczenia i analizę porealizacyjną należy wykonać w oparciu o rzeczywiste pomiary akustyczne na odcinku drogi zlokalizowanym w terenie zabudowanym, ze szczególnym uwzględnieniem punktów zlokalizowanych przy ul. Ogrodowej, Kazimierza Pułaskiego oraz ul. Leśnej w Muszynie (odpowiadającej receptorom nr 8, 9, 10, 15, 16, 18, 21, 24, 25). Natomiast pomiary drgań należy wykonać na odcinku ok. km 0+800 do 1+300.”

i w tym zakresie orzeka:

„Stwierdzam obowiązek przedstawienia analizy porealizacyjnej w zakresie: dotrzymania standardów jakości środowiska dla ochrony terenów zabudowy mieszkaniowej przed hałasem oraz drganiami, po upływie jednego roku od dnia oddania obiektu do użytkowania i przedstawienie ich w terminie 18 miesięcy od dnia oddania obiektu do użytkowania do organu ochrony środowiska właściwego do utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania, a także do organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Obliczenia i analizę porealizacyjną należy wykonać w oparciu o rzeczywiste pomiary akustyczne na odcinku drogi zlokalizowanym w terenie zabudowanym, ze szczególnym uwzględnieniem punktów receptorowych nr 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 136, 137. Natomiast pomiary drgań należy wykonać na odcinku ok. km 0+800 do 1+300.”;

12. w pozostałym zakresie utrzymuje ww. decyzję w mocy.

Uzasadnienie

Pismem z 12 lutego 2021 r. Miasto i Gmina Uzdrowskowa Muszyna wystąpiło z wnioskiem do RDOŚ w Krakowie o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: „Obwodnica Muszyny – Etap II – Poprawa dostępności komunikacyjnej Muszyny”.

Po zebraniu całego materiału dowodowego RDOŚ w Krakowie wydał decyzję z 23 czerwca 2021 r., znak: ST-II.420.2.2021.ED, o środowiskowych uwarunkowaniach dla ww. przedsięwzięcia. Od decyzji z 23 czerwca 2021 r. strony wniosły odwołania.

W wyniku przeprowadzonego postępowania odwoławczego GDOŚ decyzją z 1 marca 2022 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.25.2021.SW.5 uchylił w całości ww. decyzję RDOŚ w Krakowie i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

W wyniku ponownego rozpatrzenia RDOŚ w Krakowie wydał decyzję z 29 lipca 2024 r., znak: OO.421.2.1.2022.EB.19, na podstawie art. 71 ust. 2 pkt 2, art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. t, art. 82 oraz art. 85 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2024 r. poz. 1112), dalej u.o.o.ś., oraz art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1890 z późn. zm.), w której określił środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia pn. „Obwodnica Muszyny – Etap II – Poprawa dostępności komunikacyjnej Muszyny”

W ustawowym terminie odwołania od powyższej decyzji RDOŚ w Krakowie wniosły osoby fizyczne wymienione w sentencji niniejszej decyzji. Decyzja została doręczona stronom przez

obwieszczenie w trybie art. 49 k.p.a. Obwieszczenie o wydaniu decyzji z 29 lipca 2024 r. zostało opublikowane najpóźniej w Urzędzie Miasta i Gminy Uzdrowskiej Muszyna, tj. od 12 sierpnia 2024 r. do 27 sierpnia 2024 r., dlatego termin na wniesienie odwołania upłynął 9 września 2024 r.

W złożonych środkach zaskarżenia odwołujący wskazali na następujące naruszenia:

1. art. 7, art. 77 § 1 w zw. art. 80 k.p.a., przez wadliwe przeprowadzenie postępowania dowodowego i w konsekwencji dopuszczenie do realizacji przedsięwzięcia;
2. art. 66 ust. 1 pkt 1) lit. a), c), d), pkt 2), pkt 2a), pkt 3b), pkt 6a) u.o.o.ś, przez zawarcie w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, dalej raport, błędnych ustaleń w zakresie hałasu, stosunków wodnoprawnych, osuwisk, ochrony fauny i flory;
3. art. 107 § 3 w zw. z art. 11 k.p.a. oraz art. 85 ust. 2 u.o.o.ś., przez sporządzenie uzasadnienia w sposób uniemożliwiający zrozumienie toku myślenia organu I instancji;
4. art. 66 ust. 1 pkt 5) w zw. z pkt 7) u.o.o.ś., przez wydanie decyzji w oparciu o raport, w którym analizie poddane są 3 różne warianty przebiegu trasy przedsięwzięcia, co nie pozwala na jednoznacznie stwierdzenie, który z wariantów zostanie zrealizowany;
5. art. 64 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 77 ust. 1 pkt 4 u.o.o.ś., przez wydanie decyzji bez zasięgnięcia dodatkowej opinii organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej, pomimo uzyskanej na etapie screeningu opinii Dyrektora Zarządu Zlewni w Nowym Sączu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z 2 czerwca 2022 r., znak: KR.ZZŚ.3.435.39.2021.KM, stwierdzającej, że inwestycja nie wymaga przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko;
6. Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, sporządzona w Aarhus dnia 25 czerwca 1998 r. (Dz. U. z 2003 r. Nr 78, poz. 706 z późn. zm.), przez brak przeprowadzenia konsultacji społecznych;
7. art. 9 k.p.a. w zw. z art. 33 u.o.o.ś., przez brak podjęcia przez organ I instancji czynności mających na celu wyjaśnienie, czy określona przez inwestora nazwa zamierzenia inwestycyjnego odpowiada rzeczywistemu przedmiotowi inwestycji, co skutkowało wprowadzeniem społeczeństwa w błąd. Obwodnica Muszyny ma przebiegać przez centrum miasta, kiedy to według definicji powinna omijać centrum miejscowości;
8. art. 63 ust. 1 pkt 2 lit. k w zw. z art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. a u.o.o.ś, przez nieuwzględnienie możliwego zagrożenia dla wód w postaci studni głębinowej z ujęciem wody pitnej zlokalizowanej na działce nr ■■■, przy ul. ■■■■■■■■■■ w Muszynie. Nieruchomość ta nie posiada przyłącza wody miejskiej przez co właściciele nieruchomości mogą pozostać bez dostępu do wody na cele socjalno-bytowe;
9. art. 64 u.o.o.ś. w zw. z art. 21 k.p.a., a także art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.) oraz art. 140 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2025 r. poz. 1071 z późn. zm.), przez nieuprawnione i niezasadnione naruszenie prawa własności odwołujących, polegające na niejednoznacznym określeniu przeznaczenia dotychczas

bliżej niesprecyzowanej części nieruchomości (powierzchni) pod przedsięwzięcie, co narusza zasadę proporcjonalności i w rezultacie wadliwe przeprowadzenie analizy w tym zakresie przez RDOŚ w Krakowie, w sytuacji gdy dysponował on możliwością ustalenia dokładnego przebiegu przedsięwzięcia i określenia jego wpływu na nieruchomości;

10. art. 104 ust. 1 u.o.o.ś., przez brak przeprowadzenia transgranicznej oceny oddziaływania na środowisko projektowanej inwestycji pomimo, iż występuje możliwość znaczącego oddziaływania na teren Słowacji;
11. braku przeprowadzenia uzgodnienia inwestycji z Ministrem Zdrowia w zakresie jej wpływu na statut uzdrowiska, który posiadała Muszyna w oparciu o uchwałę numer XLII/617/2010 Rady Miasta i Gminy Uzdrowskiej Muszyna z dnia 31 marca 2010 r. w sprawie ustanowienia Statutu Uzdrowiska Muszyna, podczas gdy w toku postępowania doszło do zmiany zakresu stref uzdrowskich uchwałą numer LVIII.740.2023 Rady Miasta i Gminy Uzdrowskiej Muszyna z 29 czerwca 2023 r.;
12. art. 82 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 85 ust. 2 pkt 1 lit. c u.o.o.ś., przez nałożenie na wnioskodawcę obowiązku przedstawienia analizy porealizacyjnej w zakresie emisji hałasu i drgań, podczas gdy w toku postępowania strony wskazały na braki w raporcie w tym zakresie;
13. art. 63 ust. 1 pkt 1 lit. b i d u.o.o.ś., przez brak weryfikacji kumulowania się oddziaływań przedmiotowego przedsięwzięcia ze zrealizowanymi w jego pobliżu drogami DK 75 i DK 87, znajdującymi się w odległości odpowiednio 13 i 28 km oraz planowanym przedsięwzięciem pn.: „Stworzenie transgranicznego połączenia drogowego na szlaku Via Carpatia pomiędzy Polską i Słowacją odcinek S19 Dukla (bez węzła) – Barwinek, graniczący bezpośrednio ze Słowacją”. Organ I instancji zobowiązany był do analizy skumulowanych oddziaływań z przedsięwzięciami, co doprowadziłoby do wniosku, że przedłożony raport nie zawiera pełnych, aktualnych informacji w oparciu o przepływ i prognozowany ruch pojazdów.

Skarżący wnoszą o uchylenie decyzji RDOŚ w Krakowie z 29 lipca 2024 r. w całości i przekazanie sprawy do jej ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji, a także o odmowę określenia środowiskowych uwarunkowań dla realizacji przedsięwzięcia.

GDOŚ ustalił i zważył, co następuje

Mając na uwadze zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, której istotą jest zapewnienie stronom prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy, organ II instancji w ramach postępowania odwoławczego dokonał ponownej analizy zgromadzonego materiału dowodowego. W toku postępowania odwoławczego GDOŚ rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie, co do okoliczności faktycznych i prawnych. Organ nie znalazł przyczyn, które uzasadniałyby uchylenie zaskarżonej decyzji.

Planowane przedsięwzięcie pn.: „Obwodnica Muszyny — Etap II — Poprawa dostępności komunikacyjnej Muszyny” polega na budowie obwodnicy Muszyny na odcinku od skrzyżowania z DW 971 w centrum miasta do skrzyżowania DP nr 1514K w okolicy przejścia

granicznego w Leluchowie. Inwestycja swoim zakresem obejmuje budowę drogi o parametrach drogi jak dla klasy G oraz przebudowę linii kolejowej w związku z budową podziemnego przejścia pod linią kolejową.

Planowana inwestycja zalicza się do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zgodnie z art. z § 3 ust. 1 pkt 62 drogi o nawierzchni twardej o całkowitej długości przedsięwzięcia powyżej 1 km inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 31 i 32 lub obiekty mostowe w ciągu drogi o nawierzchni twardej, z wyłączeniem przebudowy dróg lub obiektów mostowych, służących do obsługi stacji elektroenergetycznych i zlokalizowanych poza obszarami objętymi formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, § 3 ust. 2 pkt 1 polegające na rozbudowie, przebudowie lub montażu realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia wymienionego w § 2 ust. 1 i niespełniające kryteriów, o których mowa w z § 2 ust. 2 pkt 1 w związku z § 2 ust. 1 pkt 29 (linie kolejowe wchodzące w skład infrastruktury transportu kolejowego transeuropejskiej sieci transportowej, o której mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1315/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie unijnych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej i uchylającym decyzję nr 661/2010/UE (Dz. Urz. UE L 348 z 20.12.2013, str. 1 z późn. zm.) oraz § 3 ust. 2 pkt 2 polegające na rozbudowie, przebudowie lub montażu realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia wymienionego w ust. 1, z wyłączeniem przypadków, w których ulegająca zmianie lub powstająca w wyniku rozbudowy, przebudowy lub montażu część realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia nie osiąga progów określonych w ust. 1, o ile zostały one określone; w przypadku gdy jest to druga lub kolejna rozbudowa, przebudowa lub montaż, sumowaniu podlegają parametry tej rozbudowy, przebudowy lub montażu z poprzednimi rozbudowami, przebudowami lub montażami, o ile nie zostały one objęte decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach w związku z § 3 ust. 1 pkt 62 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz.1839, ze zm.), dalej r.o.o.ś.

Zgodnie z art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. t u.o.o.ś. organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla tego typu przedsięwzięć jest regionalny dyrektor ochrony środowiska. Właściwość miejscowa RDOŚ w Krakowie wynika z art. 123 ust. 1 u.o.o.ś., w myśl którego regionalny dyrektor ochrony środowiska jest organem administracji rządowej niezespołonej do realizacji zadań, o których mowa w art. 131 ust. 1 u.o.o.ś., na obszarze województwa. Natomiast obszarem działalności RDOŚ w Krakowie jest obszar województwa małopolskiego, będący miejscem realizacji całości omawianego przedsięwzięcia. Na podstawie art. 127 § 2 k.p.a., w związku z art. 127 ust. 3 u.o.o.ś., GDOŚ jest organem właściwym do rozpatrzenia odwołań wniesionych od decyzji RDOŚ w Krakowie z 29 lipca 2024 r.

GDOŚ po przeprowadzeniu weryfikacji przedłożonej dokumentacji, w tym raportu wraz z jego uzupełnieniami, uznał, że wymaga ona uzupełnienia, przede wszystkim w zakresie emisji hałasu na etapie eksploatacji drogi oraz rozwiązań minimalizujących ponadnormatywne oddziaływanie akustyczne na najbliższe tereny chronione akustycznie. Organ II instancji

pismami z: 30 marca 2025 r., znak: DOOŚ-WDŚIII.420.26.2024.KP.8 oraz 19 lipca 2025 r., znak: DOOŚ-WDŚIII.420.26.2024.KP.18, wezwał wnioskodawcę do uzupełnienia materiału dowodowego i złożenia wyjaśnień. Dokumentacja została uzupełniona przez wnioskodawcę pismami z: 3 czerwca 2025 r., 15 września 2025 r., 17 listopada 2025 r., 18 grudnia 2025 r. oraz 14 stycznia 2026 r. Materiał dowodowy został uzupełniony w stopniu wystarczającym, aby pozwolić wydać rozstrzygnięcie o charakterze reformatoryjnym.

Przed wydaniem niniejszej decyzji GDOŚ, zawiadomieniem z 20 stycznia 2026 r., znak: DOOŚ-WDŚIII.420.26.2024.KP.28, poinformował strony postępowania na podstawie art. 10 § 1 k.p.a., o możliwości zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Materiał dowodowy dostępny był w siedzibie Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Warszawie. Strony poinformowane zostały, że decyzja kończąca postępowanie odwoławcze zostanie wydana nie wcześniej niż po upływie 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia z 20 stycznia 2026 r. We wskazanym wyżej terminie ██████████ zapoznał się z aktami sprawy.

Pismem z 26 stycznia 2026 r. ██████████ zwrócił się z wnioskiem w trybie art. 75 § 1 w zw. z art. 78 § 1 i art. 84 § 1 k.p.a., o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z mapy geodezyjnej, zdjęć ukształtowania terenu, zestawienia dotyczącego emisji hałasu przez lokomotywy, oświadczeń stron postępowania i powołanie biegłych sądowych w zakresie pomiarów akustycznych, budownictwa drogowego i Natury 2000.

Ponadto pismem z 2 lutego 2026 r. radca prawny ██████████ w imieniu reprezentowanych osób złożyła wnioski na podstawie: art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. o zawieszenie postępowania, art. 89 § 1 k.p.a. o przeprowadzenie rozprawy administracyjnej, art. 96a k.p.a. o przeprowadzenie mediacji oraz art. 75 § 1 w zw. z art. 84 § 1 k.p.a. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z kontrraportu i powołanie biegłego sądowego w zakresie pomiarów akustycznych.

W wyniku rozpatrzenia złożonych żądań GDOŚ:

- postanowieniem z 23 lutego 2026 r., znak: DOOŚ-WDŚIII.420.26.2024.KP.34, na podstawie art. 78 § 1 k.p.a., odmówił przeprowadzenia dowodu w zakresie wskazanym we wnioskach z 26 stycznia 2026 r., 2 lutego 2026 r. i powołania biegłych sądowych,
- postanowieniem z 23 lutego 2026 r., znak: DOOŚ-WDŚIII.420.26.2024.KP.35, na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 i art. 123 k.p.a., odmówił zawieszenia postępowania,
- pismem z 26 lutego 2026 r., znak: DOOŚ-WDŚIII.420.26.2024.KP.38, udzielił wyczerpującej odpowiedzi na wniosek dotyczący przeprowadzenia mediacji na podstawie art. 96a k.p.a., wskazując, że zgromadzona dokumentacja została uzupełniona w sposób wystarczający, aby móc dokonać prawidłowej oceny wpływu projektowanego przedsięwzięcia na środowisko i wprowadzić środki minimalizujące negatywne oddziaływanie przedsięwzięcia na środowisko, w tym m.in. na ludzi.

Odnosząc się do wniosku z 2 lutego 2026 r. w zakresie przeprowadzenia rozprawy administracyjnej na podstawie art. 89 § 1 k.p.a., GDOŚ wyjaśnia, że nie stwierdził potrzeby jej

zapewnienia w toku postępowania drugoinstancyjnego. Skarżący słusznie wskazali, że duże zainteresowanie daną inwestycją przez społeczność lokalną, jak również jej skala oraz znaczenie mogą stanowić przesłanki do przeprowadzenia rozprawy. Jednak należy mieć na uwadze, że postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach co do zasady ma charakter gabinetowy, ponieważ charakter sprawy wymaga załatwienia jej w formie pisemnej. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wydawana jest na piśmie i wymaga określenia warunków służących ochronie środowiska, a wynikających z treści zgromadzonej dokumentacji. Do ustalenia stanu faktycznego niezbędne jest przeprowadzenie dowodów z dokumentów, do których należą w szczególności: wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wraz z załącznikami, raport, pisma oraz rozstrzygnięcia wydane przez organy administracji, pisma wniesione przez strony postępowania, a w postępowaniu drugoinstancyjnym – również treść odwołań. W celu zgromadzenia pełnego materiału dowodowego nie jest zatem niezbędne zorganizowanie rozprawy, ponieważ organy administracji mają obowiązek wydać rozstrzygnięcie na podstawie akt sprawy, w szczególności dokumentacji, o której mowa w art. 80 ust. 1 u.o.o.ś. W ocenie GDOŚ trudno oczekiwać, że zorganizowanie rozprawy przyczyniłoby się do uzgodnienia interesów stron postępowania (a także społeczeństwa), o czym mowa w art. 89 § 2 k.p.a. Odwołujący się nie wyjaśnili, w jaki sposób mogłoby dojść do pogodzenia sprzecznych interesów stron, które zostały uwypuklone w trakcie postępowań toczących się przed organami obu instancji. W pismach wniesionych w toku postępowania pierwszoinstancyjnego oraz w treści odwołań większość skarżących wyraziła oczekiwanie zaniechania realizacji inwestycji, co stoi w sprzeczności z treścią żądania inwestora wyrażoną we wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Uzgodnienie tak bardzo sprzecznych stanowisk mogłoby nastąpić tylko poprzez wycofanie odwołań przez skarżących lub poprzez wycofanie przez inwestora wniosku z 12 lutego 2021 r. o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla analizowanej inwestycji drogowej. Żadne z takich zdarzeń nie miało miejsca i nie należy spodziewać się, że przeprowadzenie rozprawy spowodowałoby zmianę stanowiska którejkolwiek ze stron postępowania. W omawianym przypadku nie było również konieczne przesłuchanie świadków, udział biegłych ani dokonanie oględzin. Jak wskazano powyżej, rozpatrzenie wniosku w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach co do zasady odbywa się w ramach postępowania gabinetowego. W jego trakcie organ ocenia dowody o charakterze złożonych analiz, np. dotyczących emisji akustycznej. Analizy takie zawiera w szczególności raport. Przeprowadzenie rozprawy nie jest zatem niezbędne do wyjaśnienia przedmiotowej sprawy, bowiem wszystkie dowody, które strony mogłyby przedstawić na rozprawie, i tak należy przeanalizować w ramach postępowania gabinetowego – na podstawie dokumentów. W ocenie GDOŚ uczestnicy postępowania w wyczerpujący sposób przedstawili oraz uzasadnili swoje stanowiska w przedmiotowej sprawie oraz skonfrontowali je wobec organów prowadzących postępowanie w obydwu instancjach. W świetle powyższych wyjaśnień nie było zatem konieczności zorganizowania rozprawy administracyjnej, w tym również rozprawy otwartej dla społeczeństwa, o której mowa w art. 36 u.o.o.ś.

Pismem z 16 lutego 2026 r. ██████████ podniósł, że decyzja RDOŚ z 29 lipca 2024 r., jak i postępowanie odwoławcze, dotknięte są brakiem wszechstronnego rozważenia istotnych uwarunkowań środowiskowych wynikających z pominięcia analizy oddziaływania przedsięwzięcia na ruch drogowy w Gminie Krynica-Zdrój lub stanowcze jego wykluczenie przez wskazanie korytarza transportowego dla samochodów ciężarowych drogą DW971 i DK81 w kierunku Nowego Sącza. Odwołujący wskazał na naruszenia następujących przepisów prawa:

1. art. 7 w zw. z art. 77 § 1 w zw. z art. 80 k.p.a., przez przeprowadzenie niepełnego postępowania dowodowego i nieprawidłowe przyjęcie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy prowadzi do wniosku o dopuszczalności realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia, podczas gdy zasadniczy dowód w sprawie, jakim jest raport, nie spełnia wszystkich wymogów stawianych przez przepisy prawa. W ocenie odwołującego dokument ten nie zawiera ustaleń odnoszących się do utworzonego nowego towarowego korytarza transportowego i jego dalszego przebiegu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, tym samym nie pozwalając na odpowiednią ocenę wpływu planowanego przedsięwzięcia na środowisko i wydanie decyzji pozytywnej.
2. art. 63 ust. 1 pkt 1 lit. b) u.o.o.ś., przez brak uwzględnienia w raporcie kwestii dotyczącej oddziaływania skumulowanego planowanej inwestycji drogowej z przedsięwzięciem pn.: „Stworzenie transgranicznego połączenia drogowego na szlaku Via Carpatia pomiędzy Polską i Słowacją - Odcinek S19 Dukla (bez węzła) – Barwinek, graniczący bezpośrednio ze Słowacją” oraz z pracami dotyczącymi budowy obwodnic w ciągu DK87, w tym obwodnicy Piwnicznej Zdroju, w celu stworzenia transgranicznego połączenia dla ruchu towarowego w kierunku Słowacji przez połączenie ze słowacką drogą krajową I/68;
3. „art. 64 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 77 ust. 1 pkt 4 u.o.o.ś., przez wydanie decyzji bez zasięgnięcia dodatkowej opinii organu właściwego do wydania oceny wzrostu natężenia ruchu, w tym samochodów ciężarowych, o której mowa w art. 201 ust. 1 tej ustawy, nie tylko na terenie samego przedsięwzięcia, ale także na terenach sąsiednich gmin, na których nastąpiłby istotny wzrost ruchu samochodowego, w tym ruchu samochodów ciężarowych, pomimo że tak jak w przypadku Gminy Krynicy-Zdroju i Tylicza są to tereny mające status uzdrowiska, przy równoczesnym braku technicznej możliwości ominięcia centrum Krynicy-Zdroju i Tylicza z uwagi na brak obwodnic tych miejscowości”.

██████████ wniósł o uchylenie w całości decyzji RDOŚ w Krakowie z 29 lipca 2024 r. oraz o przyznanie Gminie Krynica-Zdrój, na podstawie art. 28 k.p.a., prawa strony w niniejszym postępowaniu. Do pisma z 16 lutego 2026 r., skarżący załączył analizę ruchu dla dróg wojewódzkich 971 i 981 na terenie Krynicy Zdroju.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 *ab initio* k.p.a. organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy. Będzie to miało miejsce wówczas, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygnięcie merytoryczne organu

odwoławczego jest niezgodne z rozstrzygnięciem organu I instancji. Organ administracji, wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję uchylającą zaskarżoną decyzję i orzekając co do istoty sprawy, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu I instancji jest w tym zakresie nieprawidłowe, z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości podjętego rozstrzygnięcia. Z sytuacją taką mamy do czynienia w odniesieniu do punktów: II.1.11, II.1.20, II.1.21, II.1.26, II.1.27, II.2.7, II.2.8, II.2.9, II.2.10, VII, decyzji RDOŚ w Krakowie z 29 lipca 2024 r.

Natomiast uchylenie decyzji i umorzenie postępowania organu I instancji, zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 in fine k.p.a., może mieć miejsce w sytuacji, gdy postępowanie to było bezprzedmiotowe. Przesłanka bezprzedmiotowości wystąpi, gdy brak było podstaw prawnych do merytorycznego rozpoznania danej sprawy w ogóle bądź nie było podstaw do rozpoznania jej w drodze postępowania administracyjnego, czy też tylko w drodze postępowania administracyjnego prowadzonego przed tym organem I instancji (B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2016, str. 619). Bezprzedmiotowość postępowania miała miejsce w odniesieniu do punktu II.1.6 decyzji RDOŚ w Krakowie z 29 lipca 2024 r. i wynikała z braku podstawy prawnej do nałożenia określonego w tym punkcie obowiązku.

Zgodnie z kolei z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. organ odwoławczy może utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję. Będzie to miało miejsce wówczas, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygnięcie organu odwoławczego jest zgodne z rozstrzygnięciem organu I instancji zawartym w zaskarżonej decyzji. Organ administracji, wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu I instancji jest prawidłowe, zarówno co do zgodności z prawem, jak i co do istoty. W ocenie GDOŚ w pozostałej części zaskarżona decyzja jest prawidłowa i nie narusza przepisów prawa w stopniu uzasadniającym jej uchylenie. W dalszej części niniejszej decyzji organ odwoławczy uzasadnił powyższe modyfikacje zapisów decyzji RDOŚ w Krakowie z 29 lipca 2024 r. oraz szczegółowo rozpatrzył i ustosunkował się do zarzutów wskazanych w odwołaniach.

GDOŚ w punkcie 1 sentencji niniejszej decyzji uchylił warunek zawarty w punkcie II.1.6 decyzji RDOŚ w Krakowie i umorzył postępowanie organu I instancji w tym zakresie, ponieważ warunek ten obligował inwestora do oszczędnego gospodarowania wodą na etapie realizacji inwestycji, w tym stosowania technologii minimalizujących jej zużycie. Obowiązek taki wynika wprost z treści art. 29 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2025 r. poz. 960 z późn. zm.), który określa warunki korzystania z wód i nie ma potrzeby jego transpozycji do warunków określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W punkcie 2 sentencji niniejszej decyzji organ II instancji zmodyfikował punkt II.1.11 sentencji decyzji RDOŚ w Krakowie likwidacja użytkowanych studni (ujęć wody), które są źródłem zaopatrzenia gospodarstw w wodę (cele socjalno-bytowe) i które kolidują z planowanym zakresem przedsięwzięcia jest dopuszczalna po wcześniejszym wybudowaniu i uruchomieniu nowych ujęć zaopatrujących w wodę mieszkańców. Zapotrzebowanie mieszkańców ma być

zaspokajane w pierwszej kolejności, przed zapotrzebowaniem wynikającym z prowadzenia prac budowlanych i eksploatacji przedsięwzięcia. Modyfikacja ww. warunku ma na celu zapewnienie ciągłości dostarczania wody dla mieszkańców i zobowiązanie inwestora do wykonania nowych ujęć wody w pierwszej kolejności przed pracami budowlanymi i eksploatacyjnymi.

Punkt II.1.20 sentencji decyzji z 29 lipca 2024 r. został zmodyfikowany w punkcie 3 sentencji niniejszej decyzji poprzez dodanie do materiałów, z jakich można wykonać tymczasowe wygrodenia dla płazów siatki metalowej i polimerowej, która w porównaniu z innymi wymienionymi materiałami jest najbardziej odporna na warunki atmosferyczne. Ponadto w celu dodatkowej ochrony została dodana informacja o konieczności utrzymywania przedmiotowych wygrodzień w stanie technicznym zapewniającym ich właściwe funkcjonowanie. Uszczegółowiono również kwestie związane z nadzorem herpetologicznym oraz jego zakresem prac.

Poprzez modyfikację treści punktu II.1.21 decyzji RDOŚ w Krakowie (punkt 4 sentencji niniejszej decyzji) organ odwoławczy uszczegółowił zabezpieczenia dotyczące wykopów na placu budowy poprzez dodanie informacji o możliwym sposobie tego zabezpieczenia oraz, że ostateczna decyzja powinna zostać podjęta w uzgodnieniu z nadzorem przyrodniczym. Dodano także informację o unikaniu tworzenia okresowych zastoisk wodnych i rozlewisk, które mogą stanowić dogodne miejsce dla płazów. Natomiast w przypadku konieczności ich zlikwidowania, tak jak w przypadku wykopów, należy upewnić się, że nie znajduje się tam żadne zwierzę. Czynność ta powinna zostać wykonana przez specjalistę herpetologa. Uszczegółowiono również, w jakie miejsca należy przenieść ewentualnie znalezione osobniki.

Organ odwoławczy w punkcie 5 niniejszej decyzji doprecyzował warunek zawarty w punkcie II.1.26 decyzji z 29 lipca 2024 r. dotyczący zabezpieczenia drzew nieprzeznaczonych do wycinki. Ponadto, zostały dodane także informacje dotyczące zakazu nasypywania warstw gleby na pnie drzew oraz krzewów.

Organ II instancji w punkcie 6 sentencji niniejszej decyzji uznał za konieczne uszczegółowienie zapisów zawartych w punkcie II.1.27 decyzji RDOŚ w Krakowie dotyczących informacji o sposobie oznakowania roślin chronionych niepodlegających usunięciu oraz dodał zapis o demontażu przedmiotowych zabezpieczeń po zakończeniu prac.

Organ II instancji w punkcie 7 niniejszej decyzji zmodyfikował warunek zawarty w punkcie II.2.7 decyzji RDOŚ w Krakowie mówiący o zaprojektowaniu płotków naprowadzających w ciągu drogi, które umożliwią swobodną migrację płazów. Aby zapewnić odpowiedni system naprowadzenia małych zwierząt do przejść dla zwierząt zostały wprowadzone zapisy uszczegóławiające ich długość i parametry oraz zawarto informację dotyczącą roślinności osłonowo-naprowadzającej.

Treść punktu II.2.8 sentencji decyzji z 29 lipca 2024 r. (punkt 8 sentencji niniejszej decyzji) została zreformowana w celu doprecyzowanie działań minimalizujących dotyczących wpływu oświetlenia na zwierzęta. Jest to istotne z uwagi na konieczność zapobiegania przyciągania zwierząt bezpośrednio w granice inwestycji. Takie działania minimalizujące są zalecane przez

autorów opracowań: Budowa dróg w Polsce a ochrona nietoperzy – przykłady dobrych i złych rozwiązań oraz monitoring przed- i porealizacyjny (Grzegorz Gołębiak, Przegląd przyrodniczy XXIII, 3(2012):136-152), a także Poradnika projektowania przejść dla zwierząt i działań ograniczających śmiertelność fauny przy drogach (R. Kurek, Warszawa 2011 r., GDOŚ).

W punkcie 9 i 10 sentencji niniejszej decyzji GDOŚ zmodyfikował warunki zawarte w punktach II.2.9 i II.2.10 decyzji RDOŚ w Krakowie przez zobowiązanie wnioskodawcy do zastosowania cichej nawierzchni SMA, gwarantującej redukcję emisji hałasu na poziomie ok. 3 dB w stosunku do nawierzchni standardowej na odcinku od km 0+000 do km 3+500 projektowanej drogi, a także do posadowienia ekranów akustycznych: E01, E02, E03, E04, E05, E06, E07, E08, E09, E10, E11, E12, E13, E14, E15, E16, E17, E18, E19, E20, E21, E22 zgodnie z tabelą przedstawioną na str. 8 niniejszej decyzji. Posadowienie dodatkowych ekranów akustycznych i modyfikacja dotychczasowych była wynikiem analiz przedłożonych przez inwestora w toku postępowania odwoławczego w związku z koniecznością ochrony całego terenu nieruchomości, na której znajduje się zabudowa podlegająca ochronie akustycznej.

Organ odwoławczy w punkcie 11 niniejszej decyzji doprecyzował warunek zawarty w punkcie VII decyzji RDOŚ w Krakowie przez wskazanie punktów receptorowych nr 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 136, 137, które zlokalizowane są na terenie zabudowanym i wymagają szczególnego uwzględnienia przy wykonywaniu analizy porealizacyjnej w oparciu o rzeczywiste pomiary hałasu, po upływie jednego roku od dnia oddania obiektu do użytkowania. We wskazanych punktach mogą wystąpić niewielkie przekroczenia wartości dopuszczalnych hałasu na terenach wymagających ochrony akustycznej, które mieszczą się w granicy błędu obliczeniowego (do 1,5 dB). Dlatego wykonanie analizy porealizacyjnej po upływie roku od oddania inwestycji do użytkowania powinny jednoznacznie stwierdzić oddziaływanie inwestycji na klimat akustyczny. Wyniki tej analizy należy przedstawić w terminie 18 miesięcy od dnia oddania obiektu do użytkowania do organu ochrony środowiska właściwego do utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania, a także do organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Ponadto, w punkcie 12 niniejszej decyzji GDOŚ w pozostałym zakresie utrzymał w mocy decyzję RDOŚ w Krakowie z 29 lipca 2024 r.

Odnosząc się do uwag i wniosków podniesionych w odwołaniach, GDOŚ wyjaśnia, co następuje.

Ad. 1,2

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 7, art. 77 § 1, art. 80 k.p.a. w związku z 66 ust. 1 u.o.o.ś. należy wyjaśnić, że w art. 7 k.p.a. wyrażona została zasada prawdy obiektywnej, zgodnie z którą organy administracji publicznej podejmują wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie

interes społeczny i słuszny interes obywateli. Zasada ta znajduje rozwinięcie m.in. w art. 77 § 1 k.p.a., zgodnie, z którym organ administracji publicznej winien w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Z kolei w myśl art. 80 k.p.a. udowodnienie danej okoliczności ma nastąpić na podstawie całokształtu materiału dowodowego, również tego, który przedstawiła strona postępowania. W opinii GDOŚ powyższe regulacje prawne nie zostały naruszone. Na wstępie trzeba podkreślić, że po przedłożeniu raportu przez inwestora RDOŚ w Krakowie uznał, iż nie spełnia on wymogów określonych w art. 66 ust. 1 u.o.o.ś. i pismami z 18 października 2023 r., 13 lutego 2024 r., wezwał wnioskodawcę do jego uzupełnienia. Inwestor odpowiedział na ww. wezwania pismami z 28 stycznia 2024 r., 19 lutego 2024 r. i uzupełnił raport zgodnie z wytycznymi RDOŚ w Krakowie. Po przeanalizowaniu dokumentacji organ I instancji stwierdził, że raport jest zgodny z wymaganiami określonymi w art. 66 ust. 1 u.o.o.ś. i decyzją z 29 lipca 2024 r., określił środowiskowe uwarunkowania dla procedowanego przedsięwzięcia. Następnie do GDOŚ wpłynęły odwołania od ww. decyzji. Po zapoznaniu się z całym materiałem dowodowym i zgodnie z zasadą dwuinstancyjności organ II instancji uznał, że nie zachodzą przesłanki do uchylecia decyzji RDOŚ w Krakowie z 29 lipca 2024 r., natomiast raport wymaga doprecyzowania kilku kwestii. Dlatego pismami z 30 marca 2025 r. oraz 19 lipca 2025 r., GDOŚ wezwał wnioskodawcę do uzupełnienia przedłożenia materiału dowodowego i złożenia wyjaśnień. Dokumentacja sprawy została skutecznie uzupełniona. Analiza uzupełnień wykazała, iż dokumentacja została zgromadzona w stopniu wystarczającym do pełnego i prawidłowego rozpoznania sprawy. Jak podkreślono wyżej, zarówno GDOŚ, jak i RDOŚ w Krakowie na podstawie weryfikacji zebranych w sprawie dokumentów, stanowisk właściwych organów oraz przedłożonych przez wnioskodawcę wyjaśnień, stwierdzili, że w sprawie nie występują przesłanki odmowy uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia, a planowana inwestycja przy zachowaniu wymogów zreformowanych w niniejszej decyzji, nie będzie powodować negatywnego oddziaływania dla terenów sąsiednich, nie wpłynie na pogorszenie stanu środowiska przyrodniczego ani nie będzie miała negatywnego wpływu na warunki życia i zdrowia ludzi. Nie można więc stwierdzić, by w sprawie doszło do naruszenia ww. przepisów prawa. W toku postępowania dotrzymano zasady prawdy obiektywnej oraz zasady uwzględniania interesu społecznego i słusznego interesu obywateli, podjęto skutecznie wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Materiał dowodowy został zebrany w sposób wyczerpujący i jest zgodny z wymogami wynikającymi z art. 66 ust. 1 u.o.o.ś., co umożliwiło jego szczegółowe rozpatrzenie i dokonanie oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko na podstawie całokształtu materiału dowodowego, w myśl art. 62 ust. 1 u.o.o.ś. Podkreślenia wymaga, że sam sprzeciw społeczności lokalnej w stosunku do inwestycji nie może być podstawą do wydania decyzji odmownej. Powyższe potwierdza wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z 3 listopada 2022 r., sygn. akt II SA/Lu 454/22 „Jednocześnie, zaakcentować należy, że zawarty w art. 80 ust. 1 pkt 3 ustawy środowiskowej wymóg wzięcia pod uwagę przy wydawaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wyników postępowania z udziałem społeczeństwa nie oznacza, że sam sprzeciw społeczności lokalnej w stosunku do inwestycji może być podstawą do wydania

decyzji odmownej, co ma związek z charakterem tej decyzji i celami, dla których jest wydawana. Przepisy przewidują jedynie zapewnienie udziału społeczeństwa w postępowaniu i umożliwienie zgłoszenia uwag i wniosków, natomiast nie nakładają obowiązku uzyskania społecznej akceptacji dla przedsięwzięcia. Wśród określonych w art. 81 ustawy przesłanek odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie zawarto bowiem sprzeciwu mieszkańców wobec planowanego przedsięwzięcia (por. wyrok NSA z 11 października 2017 r., II OSK 2113/16; wyrok WSA w Szczecinie z 13 marca 2014 r., II SA/Sz 1208/13).

W odwołaniu skarżący wskazują na brak odniesienia się w raporcie do obszarów oznaczonych nr 5659, 41883 i 41912 jako terenów zagrożonych ruchami masowymi w bazie SOPO. Odnosząc się do poruszonej kwestii, należy wyjaśnić, że teren nr 5659 znajduje się w zasięgu oddziaływania planowanego przedsięwzięcia, jednak nie znajduje się w zakresie realizacji inwestycji, tj. nie jest objęty bezpośrednimi robotami budowlanymi, ingerencją w podłoże gruntowe ani trwałym przekształceniem terenu. Granice realizacji inwestycji zostały jednoznacznie określone w raporcie i nie obejmują obszaru nr 5659. Z tego względu teren ten nie został zakwalifikowany jako obszar bezpośrednio objęty inwestycją, dla którego wymagane byłoby szczegółowe rozpoznanie geologiczne oraz analiza wpływu robót ziemnych na stateczność zboczy. Jednocześnie trzeba podkreślić, że samo zakwalifikowanie danego obszaru jako terenu zagrożonego ruchami masowymi w bazie SOPO, nie oznacza automatycznie konieczności jego uwzględnienia w zakresie realizacji inwestycji, jeżeli przedsięwzięcie nie przewiduje robót ani działań mogących inicjować lub intensyfikować procesy osuwiskowe. Planowana inwestycja nie powoduje ingerencji w strukturę geologiczną terenu nr 5659, nie przewiduje jego obciążenia, podcięcia zboczy, zmiany stosunków wodnych ani innych działań mogących prowadzić do uaktywnienia ruchów masowych. W odniesieniu do terenów oznaczonych nr 41883 i 41912 należy wyjaśnić, że znajdują się one zarówno w znacznej odległości od zasięgu oddziaływania planowanego przedsięwzięcia, jak i zakresu realizacji inwestycji, dlatego nie zostały uwzględnione w raporcie. Brak jakichkolwiek ingerencji w tereny nr 5659, 41883 oraz 41912 oznacza, że ich nieuwzględnienie w raporcie nie miało wpływu na wynik przeprowadzonej oceny oddziaływania planowanej obwodnicy Muszyny na środowisko ani na prawidłowość wydanej decyzji przez RDOŚ w Krakowie.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego braku w raporcie, jak i w zaskarżonej decyzji RDOŚ w Krakowie, analizy w zakresie oddziaływania planowanej inwestycji na cenne gatunki stanowiące przedmioty ochrony obszaru Natura 2000 Ostoja Popradzka PLH120019 wyjaśniam, co następuje. Informacje zgromadzone w aktach sprawy, w tym wyniki inwentaryzacji przyrodniczej przeprowadzonej na potrzeby opracowania raportu są wystarczające do tego, aby właściwie ocenić wpływ przedmiotowego przedsięwzięcia na obszar Natura 2000 Ostoja Popradzka PLH120019, w tym na gatunki zwierząt będące przedmiotami ochrony tego obszaru. Badania terenowe pozwoliły na zidentyfikowanie gatunków fauny bytujących na terenie i w sąsiedztwie przedsięwzięcia oraz miejsc cennych dla fauny, w tym lokalnych korytarzy migracyjnych. Na etapie postępowania odwoławczego, GDOŚ ponownie przeanalizował możliwe wszystkie negatywne oddziaływania na obszar Natura 2000 Ostoja Popradzka PLH120019, które mogą wystąpić w związku z budową i

eksploatacją planowanej drogi. Na podstawie tej analizy organ II instancji uważa, że określone w decyzji konkretne warunki realizacji przedsięwzięcia są tak dobrane, aby skutecznie zminimalizować ten wpływ. Należy również zaznaczyć, że projektowana droga będzie miała przebieg po starym śladzie i tym samym nie zwiększy się presja na ssaki będące przedmiotami ochrony oraz na inne gatunki występujące w tym obszarze. Natomiast z uwagi na to, że część drogi przebiega na odcinku leśnym wprowadzone będą znaki A-18b oraz elementy odblaskowe np. „wilcze oczy” od km 3+300 do km 8+200 (pkt II.2.5 decyzji RDOŚ w Krakowie). Zaproponowane rozwiązania poprawią bezpieczeństwo zwierząt przekraczających drogę. Tym samym zidentyfikowane korytarze ekologiczne, zarówno rangi krajowej, jak i międzynarodowej, nie utracą swojej drożności. GDOŚ wskazuje również, że zgodnie z informacjami przedstawionymi przez inwestora na str. 38 inwentaryzacji przyrodniczej informacje o potencjalnej obecności bobra *Castor fiber* w obszarze Natura 2000 Ostoja Popradzka PLH120019 pochodzą z danych zawartych w Standardowym Formularzu Danych obszaru Natura 2000 Ostoja Popradzka PLH120019 z 2022 r. Natomiast zgodnie z aktualną wersją formularza (obowiązującą od 01.2025 r.) bóbr nie jest przedmiotem ochrony w tym obszarze (otrzymał ocenę D). Badania terenowe prowadzone w latach 2022 – 2023 pozwoliły na zidentyfikowanie gatunków fauny faktycznie bytujących na terenie i w sąsiedztwie przedsięwzięcia oraz miejsc cennych dla fauny, w tym lokalnych korytarzy migracyjnych oraz miejsc występowania cennych siedlisk przyrodniczych. Natomiast sama obecność bobra nie została stwierdzona w badaniach prowadzonych na potrzeby przedmiotowej inwestycji. Tym samym uwaga dotycząca konieczności analizy zakresu ewentualnego oddziaływania inwestycji na bobra jest bezpodstawna, gdyż w inwentaryzacji nie został wykazany wspomniany przez odwołujących gatunek. Ponadto odwołujący się nie przedstawili żadnych kontrdowodów potwierdzających występowanie bobra w miejscu planowanej inwestycji. Zatem brak jest podstaw żeby podważać informacje zawarte w inwentaryzacji przyrodniczej załączonej do raportu.

Skarżący w odwołaniach zarzucili, że organ I instancji pominął kwestie wpływu inwestycji na pogorszenie stanu wód powierzchniowych, w tym przede wszystkim rzeki Poprad. Zgromadzony materiał jednoznacznie potwierdza, że kwestia oddziaływania planowanej inwestycji na wody powierzchniowe, w tym na rzekę Poprad, nie została pominięta, lecz była przedmiotem analizy przez RDOŚ w Krakowie, co znajduje odzwierciedlenie na str. 28-30 zaskarżonej decyzji. Rzeka Poprad przepływa w bezpośrednim sąsiedztwie analizowanej inwestycji, jednak realizacja przedsięwzięcia nie przewiduje umocnienia jej koryta i nie zakłada regulacji rzeki ani wykonywania ciągłych umocnień jej brzegów. Planowane są wyłącznie punktowe umocnienia związane z wlotami i wylotami istniejących lub przebudowanych przepustów, wykonywane na niewielkich odcinkach. Analiza oddziaływania objęła również ciekę zasilającą rzekę Poprad, w tym zarówno ciekę stałą, jak i liczne ciekę okresowe, które doprowadzają wody powierzchniowe z terenów przyległych. Prace w obrębie tych cieków będą miały charakter lokalny i ograniczony wyłącznie do obszarów przepustów, a ich celem będzie zachowanie stabilności obiektów oraz drożności hydraulicznej. Umocnienia wykonywane będą analogiczne do stanu istniejącego, co w warunkach terenów górskich sprzyja spowolnieniu przepływu wód. Szczegółowo został przeanalizowany również system odwodnienia

projektowanej drogi, który oparty jest głównie na rowach drogowych trawiastych, rowach krytych, kanalizacji deszczowej oraz istniejących ciekach i rowach odprowadzających wody do rzeki Poprad. Odwodnienia zaprojektowano w sposób zapewniający odprowadzenie wód opadowych i roztopowych, bez powodowania koncentracji odpływu ani istotnej zmiany reżimu hydrologicznego odbiorników. Odbiornikami wód opadowych są wyłącznie istniejące cieki, rowy i przepusty uchodzące do rzeki Poprad. Z dokumentacji wynika, że prognozowane stężenie zawiesiny ogólnej w wodach opadowych i roztopowych nie przekroczy 70 mg/l, natomiast stężenie substancji ropopochodnych 15 mg/l. Dodatkowo we wpustach ulicznych przewidziano studnie z osadnikami umożliwiające zatrzymanie zanieczyszczeń z pierwszej fali spływu, a projektowane rowy trawiaste zapewnią dalszą redukcję zawiesiny i substancji ropopochodnych. Przedmiotowa ocena wykazała, że ewentualne oddziaływania na elementy biologiczne, hydromorfologiczne oraz fizykochemiczne będą miały charakter krótkotrwały i odwracalny, związany wyłącznie z fazą realizacji robót. Roboty w obrębie cieków prowadzone będą z brzegu bez wjazdu sprzętu do koryt, poza okresami wezbrań powodziowych, przy zabezpieczeniu wód przed zanieczyszczeniem, pod nadzorem przyrodniczym oraz z uwzględnieniem okresów migracji ryb. Przewidziane rozwiązania techniczne i organizacyjne eliminują ryzyko trwałego i negatywnego oddziaływania na wody powierzchniowe. Odnosząc się do jednolitych części wód Poprad od Smreczka do Łomniczanki o kodzie RW200015214299, należy wskazać, że jest to JCWP zagrożona nieosiągnięciem celów środowiskowych. Do głównych presji determinujących stan wód w obrębie analizowanej JCWP zalicza się źródło presji hydromorfologicznych. Do presji chemicznych należy rozwój obszarów zurbanizowanych, transport, turystyka, odpływ miejski. Cele środowiskowe dla tej JCWP to dobry stan ekologiczny, zapewnianie drożności cieku dla migracji ichtiofauny na odcinku cieku istniejącego Poprad do ujścia Smreczka, zapewnianie drożności cieku dla migracji gatunków o znaczeniu gospodarczym na odcinku głównego Popradu do ujścia Smreczka. Dla JCWP RW200008214299 Poprad typ odstępstwa wynikający z art. 4 ust. 4 i 5 Ramowej Dyrektywy Wodnej to odstępstwo czasowe. Odroczenie terminu odstępstwa na osiągnięcie celów środowiskowych do końca 2027 r. polega na tym, że nie są osiągnięte cele środowiskowe JCWP w zakresie wskaźników: EFI+PL/IBI_PL, benzo(a)piren(w), bromowane difenyletery(b), heptachlor(b). JCWP cechuje się naturalną wrażliwością na presję związaną z niekorzystną wartością potencjału sorpcyjnego, silnie zagrożone suszą. Niemniej jednak, planowana inwestycja nie pogorszy ich stanu ani potencjału ekologicznego. Stwierdzone w dokumentach planistycznych i monitoringowych problemy jakościowe wód wynikają z presji o charakterze historycznym i ponadlokalnym, niezwiązanym z przedmiotową inwestycją. W związku z powyższym z uwagi na rodzaj i charakterystykę planowanej inwestycji nie przewiduje się znaczącego negatywnego wpływu tego przedsięwzięcia na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych jednolitych części wód powierzchniowych, jednolitych części wód podziemnych oraz obszarów chronionych, o których mowa w art. 56, art. 59 i art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2025 r. poz. 960 z późn. zm.). Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że zarzut pominięcia wpływu planowanej inwestycji na stan wód powierzchniowych, w tym rzeki Poprad, jest niezasadny. Kwestia ta została w sposób wyczerpujący przeanalizowana w dokumentacji środowiskowej oraz decyzji RDOŚ w

Krakowie (str. 28-30), a realizacja inwestycji nie spowoduje pogorszenia stanu wód ani naruszenia obowiązujących celów środowiskowych.

Odnosząc się do zarzutu pominięcia przez RDOŚ w Krakowie ewentualnych kwestii powodziowych i zabezpieczenia poszczególnych domostw, należy wskazać, że argument ten nie znajduje potwierdzenia w świetle zgromadzonego materiału dowodowego. Przy rozpatrywaniu sprawy organ I instancji uwzględnił ustalenia zawarte w raporcie, w którym w sposób szczegółowy przeanalizowano zagrożenie powodziowe na obszarze planowanej inwestycji, z wykorzystaniem danych pochodzących z map zagrożenia i ryzyka powodziowego opracowanych i udostępnionych przez Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej oraz Hydroportal ISOK. Analiza ta została odniesiona do charakteru hydrologicznego zlewni rzeki Poprad oraz jej dopływów, będących potokami górskimi o gwałtownych i krótkotrwałych wezbraniach. Z dokumentacji jednoznacznie wynika, że planowane przedsięwzięcie w wariantcie W1 wybranym do realizacji, w przeważającej części zlokalizowane jest poza obszarami bezpośredniego zagrożenia powodzią o prawdopodobieństwie wystąpienia $Q = 1\%$, natomiast jedynie w dwóch lokalizacjach przecina lub biegnie w bezpośrednim sąsiedztwie granic terenów zalewowych. Jednocześnie w raporcie wskazano, że na analizowanym odcinku rzeki Poprad istnieją już obwałowania przeciwpowodziowe, zlokalizowane po obu brzegach rzeki, których funkcją jest ochrona terenów zabudowanych przed skutkami wezbrań. Planowana inwestycja nie przewiduje ingerencji w te wały, ani działań mogących prowadzić do pogorszenia ich szczelności lub stabilności. Wszelkie roboty prowadzone w sąsiedztwie cieków będą realizowane poza korytem rzeki i potoków, a ich realizacja uzależniona będzie od uzyskania stosownych decyzji i zgłoszeń wodnoprawnych. Należy podkreślić, że celem przedsięwzięcia nie jest regulacja stosunków wodnych w zlewni ani realizacja inwestycji hydrotechnicznych, natomiast zaprojektowane rozwiązania drogowe i odwodnieniowe nie spowodują zmniejszenia retencji dolinowej ani zwężenia przekrojów przepływu wód powodziowych. System odwodnienia zaprojektowano w sposób zapewniający bezpieczne i kontrolowane odprowadzenie wód opadowych i roztopowych. Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że realizacja inwestycji w wariantcie W1 wybranym do realizacji nie zwiększy zagrożenia powodziowego ani nie pogorszy bezpieczeństwa istniejącej zabudowy. Kwestie powodziowe zostały zatem w sposób wyczerpujący rozpoznane i ocenione, a zarzut ich pominięcia przez organ I instancji należy uznać za niezasadny.

Skarżący w odwołaniach wskazali, że w wyniku realizacji planowanej inwestycji dojdzie do wycinki dużej ilości drzewostanu, co spowoduje pogorszenie jakości powietrza w Muszynie, a aspekt ten został całkowicie pominięty przez organ I instancji w wydanej decyzji z 29 lipca 2024 r. GDOŚ nie zgadza się ze skarżącymi w tym zakresie, podtrzymując ustalenia zawarte w raporcie, jak i w decyzji RDOŚ w Krakowie (str. 36). W dokumentach tych wykazano, iż wyniki przeprowadzonych analiz rozprzestrzeniania się substancji zanieczyszczających wykazały brak przekroczeń dopuszczalnych wartości stężeń maksymalnych jednogodzinnych oraz stężeń średniorocznych dla analizowanych substancji tj. NO_2 , SO_2 , CO, benzenu, PM_{10} , poza terenem inwestycji w przyjętych horyzontach czasowych (2025 r. oraz 2033 r.), niezależnie od rozpatrywanego wariantu. Mając na uwadze powyższe, należy uznać, że

planowane przedsięwzięcie nie będzie powodować znaczącego negatywnego oddziaływania na jakość powietrza ani istotnego wzrostu emisji zanieczyszczeń do atmosfery w stosunku do stanu istniejącego. W świetle powyższych informacji zarzut podniesiony w tym zakresie należy uznać za bezzasadny.

Ad. 3

W punkcie 3 skarżący zarzucają, że RDOŚ w Krakowie uzasadnił wydanie decyzji z 29 lipca 2024 r. w sposób uniemożliwiający zrozumienie toku myślenia organu I instancji. Ze względu na kilkakrotnie uzupełniany raport, dokumenty w nim zawarte są niespójne, a ich weryfikacja nie pozwala na ocenę czy przedsięwzięcie nie zagraża środowisku.

Na wstępie trzeba zaznaczyć, że żaden ze skarżących nie przedstawił kontrraportu, który podważałby informacje zawarte w raporcie przedstawionym przez inwestora. Ponadto, możliwość wzywania wnioskodawcy do uzupełnienia raportu stanowi nieodłączny element postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Celem takich działań jest usunięcie stwierdzonych nieścisłości, doprecyzowanie przedstawionych informacji oraz zapewnienie organowi pełnego materiału dowodowego niezbędnego do rozstrzygnięcia sprawy. Sam fakt uzupełnienia raportu nie może być zatem utożsamiany z jego wadliwością ani z brakiem możliwości dokonania oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Powyższe potwierdza wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z 19 sierpnia 2020 r. sygn. akt II SA/Ke 434/20, w którym zostało wskazane, że „wyjaśnienia wymaga, w kontekście zarzutów skargi, kwestia związana z uzupełnianiem raportu przez inwestora. Otóż nie stanowi naruszenia prawa to, że inwestor uzupełnia raport oddziaływania na środowisko, skoro co do zasady czyni to na wezwanie organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Należy pamiętać, że zgodnie z art. 69 ust. 3 ustawy środowiskowej, to organ określa zakres raportu w drodze postanowienia. Potrzeba uzupełnienia raportu, nawet kilkakrotnie, nie rodzi konieczności jego sporządzenia i złożenia ponownie w całości, wraz z tym uzupełnieniem. Istotne jest to, by całość tej dokumentacji (Raport wraz z uzupełnieniami) spełniała wymagania, o których mowa w art. 66 i nast. ustawy środowiskowej oraz w całości została przedstawiona organom opiniującym, czy uzgadniającym warunki realizacji przedsięwzięcia”. Ponownego podkreślenia wymaga, że RDOŚ w Krakowie dwukrotnie wzywał inwestora do uzupełnienia raportu, co wnioskodawca uczynił. Następnie organ I instancji uznał, że raport jest zgodny z wymogami określonymi w art. 66 ust. 1 u.o.o.ś. i wydał decyzję 29 lipca 2024 r. uzasadniając ją zgodnie z wymogami określonymi w art. 85 ust. 2 u.o.o.ś. W tej decyzji znalazły się m.in. informacje dotyczące: przeprowadzonego postępowania z udziałem społeczeństwa, rozpatrzenia uwag i wniosków złożonych przez społeczeństwo (str. 77-80 zaskarżonej decyzji), uwzględnienia uzgodnień i opinii organów współdziałających oraz potencjalnego oddziaływania transgranicznego. Organ I instancji w decyzji z 29 lipca 2024 r., określił m.in.: istotne warunki korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich, wymagania

dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w dokumentacji wymaganej do wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (o których mowa w art. 72 ust. 1 u.o.o.ś.), w szczególności w projekcie zagospodarowania działki lub terenu lub projekcie architektoniczno-budowlanym, w przypadku decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14, 18, 23, 26 i 27 u.o.o.ś. , nałożył obowiązek monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, nałożył dodatkowe obowiązki dotyczące unikania, zapobiegania, ograniczania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a także stwierdził obowiązek przeprowadzenia analizy porealizacyjnej. Wobec powyższego zarzut przedstawiony w punkcie 3 należy uznać za bezzasadny.

Ad. 4

W punkcie 4 odwołujący podnoszą zarzuty dotyczące wariantowania przedmiotowego przedsięwzięcia.

Odnosząc się do tego zagadnienia należy zauważyć, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach opiera się na raporcie, którego zakres i zawartość reguluje u.o.o.ś. Zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 5 i 6 u.o.o.ś. raport musi zawierać opis wariantów przedsięwzięcia uwzględniający szczególne cechy przedsięwzięcia lub jego oddziaływania na środowisko, ze wskazaniem wariantu wybranego do realizacji, racjonalnego wariantu alternatywnego oraz racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska. Racjonalny wariant najkorzystniejszy dla środowiska może być tożsamy z wariantem wybranym do realizacji albo racjonalnym wariantem alternatywnym, a decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wydawana jest na wnioskowany przez inwestora wariant. Organ prowadzący postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach powinien odnieść się do tej analizy i uzasadnić dlaczego akceptuje wariant wskazany przez inwestora do realizacji. Tym samym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wydawana jest dla jednego konkretnego wariantu przedsięwzięcia, ale poprzedza ją obowiązkowa analiza wszystkich przedstawionych w dokumentacji wariantów, którą RDOŚ w Krakowie precyzyjnie wykonał w zaskarżonej decyzji z 29 lipca 2024 r. na str. 18 - 20. Ponadto RDOŚ w Krakowie wprost wskazuje, że „z uzasadnienia wyboru wariantu wynika, że biorąc pod uwagę istotne aspekty strategii inwestycyjnej, do realizacji wskazano wariant W1” (str. 20 decyzji z 29 lipca 2024 r.). W przedmiotowej sprawie analizie poddano trzy warianty przebiegu inwestycji – W1, W2 oraz W3. We wszystkich wariantach planowana droga częściowo będzie poprowadzona nowym śladem - w kilometrze od ok. km 0+000 do ok. km 1+200 w wariantcie W1, od ok. km 0+000 do ok. km 2+030 w wariantcie W2 oraz od ok. km 0+000 do ok. km 0+870 w wariantcie W3. Dla ich porównania zastosowano analizę wielokryterialną opartą na modelu DPSIR, obejmującą aspekty techniczne, społeczne, środowiskowe i ekonomiczne z uwzględnieniem specyfiki przedsięwzięcia oraz uwarunkowań terenowych. W wyniku przeprowadzonej analizy jako wariant najkorzystniejszy, w tym również pod względem środowiskowym, wskazano wariant W1. Charakteryzuje się on najmniejszą ingerencją w istniejącą zabudowę, ograniczoną skalą robót ziemnych, najmniejszym zajęciem terenów biologicznie czynnych oraz najniższym wpływem na klimat akustyczny i krajobraz. Jednocześnie zapewnia poprawę bezpieczeństwa

ruchu i dostępności komunikacyjnej przy najmniejszym zakresie wyburzeń w porównaniu z pozostałymi wariantami. Oddziaływanie inwestycji na obszary cenne przyrodniczo w tym obszar Natura 2000 Ostoja Popradzka PLH120019, jest zbliżone dla wszystkich analizowanych wariantów. Różnice dotyczą przede wszystkim wpływu na krajobraz oraz zakresu ingerencji w tereny prywatne i zadrzewienia, które są większe w wariantach W2 i W3. Wariant W1 przebiega najbliżej istniejącej infrastruktury drogowej, co ogranicza jego oddziaływanie na środowisko i pozwala na lepsze wkomponowanie inwestycji w istniejące zagospodarowanie terenu. Ponadto, zgodnie z art. 73 ust. 1 u.o.o.ś., to inwestor wskazuje wariant przewidziany do realizacji i to on jest dysponentem wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Rolą organu jest natomiast ocena dopuszczalności realizacji przedsięwzięcia w wariantcie zaproponowanym we wniosku z uwzględnieniem środków minimalizujących jego oddziaływanie na środowisko. Organ może, co prawda, odmówić wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla wariantu inwestorskiego, jednak tylko w określonych przypadkach wymienionych w art. 81 u.o.o.ś., co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca. GDOŚ zidentyfikował wszystkie negatywne oddziaływania, które mogą wystąpić w związku z budową i eksploatacją planowanej drogi. Na podstawie tej analizy organ II instancji uważa, że określone w decyzji konkretne warunki realizacji przedsięwzięcia, są tak dobrane, aby skutecznie zminimalizować ten wpływ oraz skompensować część strat poniesionych przez środowisko. Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, zarzut podniesiony w tym punkcie należy uznać za nietrafiony.

Ad. 5

W punkcie 5 skarżący wskazali, że RDOŚ w Krakowie wydał decyzję z 29 lipca 2024 r. bez zasięgnięcia dodatkowej opinii organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej. Podniesiono również, że za wiążącą błędnie uznano opinię wydaną przez Dyrektora Zarządu Zlewni w Nowym Sączu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z 2 czerwca 2022 r., znak: KR.ZZŚ.3.435.39.2021.KM., w której stwierdził on brak konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Skarżący twierdzą, że po nałożeniu obowiązku przeprowadzenia oceny o oddziaływaniu procedowanego przedsięwzięcia na środowisko RDOŚ w Krakowie powinien wystąpić o dodatkową opinię do organu wodnoprawnego.

Odpowiadając na ten punkt zarzut podkreślić należy, że zgodnie z art. 77 ust. 1 pkt 4 u.o.o.ś. „jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z organem właściwym w sprawach ocen wodnoprawnych, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, chyba że - w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko” Z przywołanego przepisu jednoznacznie wynika, że konieczność zasięgnięcia uzgodnienia z organem właściwym do oceny wodnoprawnej występuje wyłącznie w przypadkach, w których organ ten wyraził opinię o konieczności

przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. W analizowanej sprawie RDOŚ w Krakowie pismem z 20 maja 2022 r., znak: OO.421.2.1.2022.EB.4, wystąpił do Dyrektora Zarządu Zlewni w Nowym Sączu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie na podstawie art. 64 ust. 1 pkt 4 u.o.o.ś., o zajęcie stanowiska w sprawie obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedmiotowego przedsięwzięcia. W tym miejscu podkreślenia wymaga, że procedowane przedsięwzięcia zalicza się do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zgodnie z § 3 r.o.o.ś. Następnie Dyrektor Zarządu Zlewni w Nowym Sączu Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie wydał opinię z 2 czerwca 2022 r., znak: KR.ZZŚ.3.435.39.2021.KM, w której stwierdził, że przedmiotowe przedsięwzięcie nie wymaga przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko i sporządzenia raportu. W konsekwencji na dalszym etapie postępowania RDOŚ w Krakowie nie był zobowiązany do uzyskania uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia z organem wodnoprawnym przed wydaniem decyzji z 29 lipca 2024 r. Przepisy u.o.o.ś. nie przewidują także podstawy do wystąpienia o podtrzymanie swojej opinii co do przedsięwzięcia ze strony organów właściwych w sprawach ocen wodnoprawnych. W świetle powyższych wyjaśnień zarzut ten należy uznać za bezzasadny.

Ad. 6

W punkcie 6 odwołujący podnoszą zarzut dotyczący braku przeprowadzenia konsultacji społecznych przez inwestora na etapie planowania inwestycji, co narusza zapisy Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa, w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska sporządzonej w Aarhus w dniu 25 czerwca 1998 r. (Dz. U. z 2003 r. Nr 78, poz. 706 z późn. zm.) oraz art. 80 ust 1 pkt 3 u.o.o.ś. Odnosząc się do poruszonej kwestii, należy wyjaśnić, że obowiązek zapewnienia udziału społeczeństwa w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wynika z art. 79 ust 1 u.o.o.ś. i spoczywa wyłącznie na organie administracyjnym prowadzącym to postępowanie, w przedmiotowej sprawie na RDOŚ w Krakowie. Analiza materiału dowodowego wykazała, że w toku postępowania pierwszoinsantcyjnego RDOŚ w Krakowie obwieszczeniem z 5 marca 2024 r., znak: OO.421.2.1.2022.RB.15, zapewnił możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu. W odpowiedzi na ww. obwieszczenie do organu I instancji wpłynęły uwagi i wnioski. RDOŚ w Krakowie odniósł się do nich w decyzji z 29 lipca 2024 r. (strony 77-80). W świetle obowiązujących przepisów GDOŚ nie stwierdził żadnych nieprawidłowości w tym zakresie. Warto także podkreślić, że przepisy u.o.o.ś. nie nakładają na inwestora obowiązku organizowania konsultacji społecznych, kampanii informacyjnych czy jakichkolwiek innych form komunikacji inwestora ze społecznością lokalną w toku postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Udział społeczeństwa w rozumieniu u.o.o.ś. zapewnia organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, podając do publicznej wiadomości m.in. informacje o sposobie i miejscu składania uwag i wniosków, wskazując jednocześnie 30-dniowy termin ich składania. Czynności takie zostały podjęte w analizowanej sprawie, dlatego zarzut podniesiony w tym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie. Jednocześnie wskazać należy, że zarówno RDOŚ w Krakowie, jak i GDOŚ nie

odpowiadają za czynności informacyjne podejmowane przez inwestora na etapie poprzedzającym złożenie wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, gdyż etap ten nie podlega kontroli instancyjnej przez te organy.

Ad. 7

Skarżący w odwołaniach wskazali, że organ I instancji nie podjął czynności mających na celu wyjaśnienie, czy określona przez inwestora nazwa zamierzenia inwestycyjnego odpowiada rzeczywistemu przedmiotowi inwestycji. Inwestycja pod nazwą obwodnica Muszyny ma przebiegać przez Centrum miasta, kiedy to według definicji powinna omijać centrum miejscowości.

Odpowiadając na podniesiony zarzut warto podkreślić, że w toku postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowej inwestycji organ I instancji zapewnił stronom postępowania oraz społeczeństwu czynny udział, w tym pełny dostęp do informacji dotyczących planowanego przedsięwzięcia, obejmujących m.in., jego charakterystyczne parametry i przebieg. Nie sposób zgodzić się ze skarżącymi, że określona przez inwestora nazwa zamierzenia inwestycyjnego nie odpowiada rzeczywistemu przedmiotowi inwestycji i wprowadzała społeczeństwo w błąd. Nazwa przedsięwzięcia jest tylko ogólnym określeniem inwestycji, natomiast jej szczegółowe parametry techniczne, zakres przedsięwzięcia i oddziaływania odzwierciedla dokumentacja sprawy, tj. raport. Każda osoba zainteresowana udziałem w postępowaniu miała możliwość zapoznania się z dokładnym przebiegiem inwestycji, zgłoszenia uwag i wniosków. Ponadto na etapie udziału społeczeństwa żadna z osób nie poruszała kwestii dotyczącej nieprawidłowej nazwy przedsięwzięcia, która nie odzwierciedla faktycznego przebiegu drogi. Sam fakt, że planowana droga określana jest jako „Obwodnica Muszyny” nie narusza przepisów prawa, zwłaszcza jeżeli z dokumentacji jasno wynika jej przebieg i funkcja komunikacyjna. Zarówno w decyzji RDOŚ w Krakowie z 29 lipca 2024 r., jak i w charakterystyce stanowiącej integralny załącznik do ww. decyzji, zostały opisane parametry i przebieg planowanej inwestycji. Dlatego brak jest podstaw do uznania, że nazwa przedsięwzięcia nie odzwierciedla faktycznego przebiegu drogi. W konsekwencji RDOŚ w Krakowie nie naruszył art. 9 k.p.a., gdyż strony postępowania i społeczeństwo były w sposób należyty i wyczerpujący informowane o wszystkich okolicznościach sprawy.

Ad. 8

Skarżący w odwołaniach zarzucili, że RDOŚ w Krakowie w zaskarżonej decyzji nie uwzględnił możliwego zagrożenia dla wód w związku z likwidacją studni głębinowej z ujęciem wody pitnej.

Odpowiadając na podniesiony zarzut, GDOŚ uznał go za zasadny i dlatego też w punkcie 2 sentencji niniejszej decyzji wprowadził zapis, że „Likwidacja użytkowanych studni (ujęć wody), które są źródłem zaopatrzenia gospodarstw w wodę (cele socjalno-bytowe) i które kolidują z planowanym zakresem przedsięwzięcia jest dopuszczalna po wcześniejszym wybudowaniu i uruchomieniu nowych ujęć zaopatrujących w wodę mieszkańców. Zapotrzebowanie mieszkańców ma być zaspokajane w pierwszej kolejności, przed zapotrzebowaniem

wynikającym z prowadzenia prac budowlanych i eksploatacji przedsięwzięcia.” Wprowadzony zapis ma na celu zabezpieczenie dostępu do wody dla mieszkańców m.in. nieruchomości nr ■■■ w Muszynie.

Ad. 9

Skarżący w punkcie 9 wskazują na naruszenie prawa własności, polegające na ingerencji planowanej inwestycji w ich nieruchomości pomimo tego, że inwestor nie legitymuje się tytułem prawnym do tych nieruchomości. Ich zdaniem narusza to zasadę proporcjonalności oraz skutkuje wadliwym przeprowadzeniem analizy w tym zakresie. Ponadto skarżący wskazali, że w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, pomimo składania pism, w których wyrażali sprzeciw wobec częściowej zajętości ich działek pod planowaną inwestycję oraz brak zgody na lokalizację procedowanego przedsięwzięcia na ich nieruchomości, organ I instancji nie zobowiązał inwestora do wykupu tych nieruchomości w całości.

Na wstępie należy podkreślić, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie narusza prawa własności, bowiem nie daje inwestorowi żadnych praw do terenu potencjalnego zainwestowania, określa natomiast oddziaływanie przedsięwzięcia na środowisko i wymagania, jakie powinny być spełnione, aby minimalizować skutki wpływu czynników niekorzystnych. Na potrzeby uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wnioskodawca nie musi legitymować się tytułem prawnym do nieruchomości lub jej części, przeznaczonej na realizację przedsięwzięcia, a zatem roszczenia prawne nie mogą być skutecznie podnoszone w toku postępowania poprzedzającego jej wydanie. Powyższe znajduje potwierdzenie m.in. w prawomocnym wyroku WSA w Krakowie z dnia 19 marca 2008 r., sygn. akt: II SA/Kr 1208/07: „Na etapie postępowania w sprawie określenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia, legitymowanie się tytułem prawnym do nieruchomości objętej zamierzeniem inwestycyjnym, nie jest wymagane. Charakter prawny tej decyzji polega na określeniu wymagań w zakresie ochrony środowiska jakie mają zostać zachowane przez inwestora przy realizacji planowanego zamierzenia i jego dalszej eksploatacji. Decyzja ta nie rodzi praw do terenu oraz nie narusza prawa własności i uprawnień osób trzecich. Legitymowanie się prawem do nieruchomości będzie badane dopiero na etapie wydawania decyzji o pozwoleniu na budowę”. Zarzuty w zakresie wyłączenia nieruchomości w związku z realizacją inwestycji drogowej mogą być przedmiotem analizy dopiero na etapie postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. W przypadku uznania przez skarżących, że decyzje inwestycyjne, wydawane w trybie przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2020 r., poz. 1363 ze zm.), ingerują w ich konstytucyjnie chronione prawo własności, będzie im przysługiwało prawo dochodzenia w stosunku do inwestora roszczeń na drodze cywilnoprawnej. Organ administracji jest związany żądaniem strony zawartym we wniesionym podaniu (por. wyrok NSA z 3 marca 2009 r., sygn. II OSK 272/08). Zatem w odniesieniu do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ jest związany żądaniem inwestora zarówno co do rodzaju, charakterystyki oraz lokalizacji planowanej inwestycji opisanej

w raporcie. Nie może więc samodzielnie modyfikować żądania inwestora w tym zakresie. Ustalenie zakresu przedsięwzięcia oraz określenie jego wariantów, w tym wariantu proponowanego przez wnioskodawcę, należy do wyłącznych uprawnień podmiotu występującego o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co wynika wprost z brzmienia art. 73 ust. 1 u.o.o.ś. W związku z powyższym zarzuty dotyczące nieuprawnionej ingerencji w prawo własności, naruszenia zasady równego traktowania właścicieli nieruchomości oraz braku możliwości wykupu nieruchomości pozostają poza zakresem postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i nie mogą prowadzić do podważenia legalności zaskarżonej decyzji RDOŚ w Krakowie.

Ad. 10

W punkcie 10 odwołujący podnoszą zarzut naruszenia art. 104 ust. 1 u.o.o.ś., przez brak przeprowadzenia transgranicznej oceny oddziaływania na środowisko projektowanej inwestycji pomimo, iż występuje możliwość znaczącego oddziaływania na teren Słowacji.

Odnosząc się do poruszonej kwestii podkreślenia wymaga fakt, że postępowanie w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko przeprowadza się w przypadku stwierdzenia możliwości wystąpienia znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko pochodzącego z terytorium Polski, które jest skutkiem realizacji planowanego przedsięwzięcia. Organem właściwym do stwierdzenia znaczącego oddziaływania jest organ administracji właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w analizowanej sprawie jest to RDOŚ w Krakowie. GDOŚ podtrzymuje stanowisko organu I instancji, że przedmiotowe przedsięwzięcie nie będzie znacząco transgranicznie oddziaływać na terytorium Słowacji. RDOŚ w Krakowie podczas postępowania pierwszoinstancyjnego wnikliwie przeanalizował możliwość transgranicznego oddziaływania planowanej inwestycji na środowisko, bazując na informacjach zawartych w raporcie i nie stwierdził możliwości wystąpienia znaczącego transgranicznego oddziaływania planowanej inwestycji na terytorium Słowacji. Odnosząc się do elementów środowiska objętych analizą, należy wskazać, że raport w sposób wyczerpujący i kompletny odnosi się do potencjalnych oddziaływań transgranicznych w zakresie jakości powietrza, krajobrazu, gleb, elementów przyrodniczych, a także klimatu akustycznego. W zakresie oddziaływania transgranicznego na powietrze atmosferyczne wykazano, że zarówno na etapie realizacji, jak i eksploatacji inwestycji, emisje zanieczyszczeń powietrza będą miały charakter krótkotrwały i ograniczony do pasa drogowego. Przeprowadzone obliczenia nie stwierdziły możliwości wystąpienia oddziaływania wykraczającego poza obszar realizacji inwestycji i tym samym wykluczono możliwość wystąpienia znaczącego oddziaływania transgranicznego w tym zakresie. Analiza transgranicznego oddziaływania na krajobraz wykazała, że realizacja inwestycji nie spowoduje wprowadzenia nowych elementów antropogenicznych w przestrzeni. Analizowany przebieg drogi w dużej mierze pokrywa się z obecnym przebiegiem drogi, który jest już wpisany w krajobraz analizowanego obszaru, a planowane prace polegają tylko na modernizacji i dostosowaniu istniejącego układu komunikacyjnego. Niewielkie wycinki drzew i krzewów mają charakter lokalny i nie wpływają w sposób znaczący na krajobraz, w szczególności w kontekście znaczącego oddziaływania

transgranicznego. W odniesieniu do obszarów chronionych, w tym obszarów Natura 2000, raport jednoznacznie wskazuje, że realizacji inwestycji nie spowoduje pogorszenia stanu przedmiotów ich ochrony. Przeanalizowano m.in. obszary Natura 2000 PLH 120019 Ostoja Popradzka, SKUEV0951 Stredny tok Popradu oraz SKCHVU052 Cergov, przy czym wykazano, że ze względu na odległość, charakter inwestycji oraz zastosowane środki minimalizujące, nie wystąpi znaczące oddziaływanie transgraniczne na chronione siedliska i gatunki po stronie Słowacji. Odnosząc się do transgranicznego oddziaływania na gleby, wskazać należy, że z uwagi na charakter planowanej inwestycji potencjalne oddziaływania ograniczają się wyłącznie do obszaru realizacji przedsięwzięcia, mają charakter lokalny i czasowy. Prace budowlane będą prowadzone zasadniczo w istniejącym pasie drogowym. Zastosowanie działań minimalizujących obejmujących właściwą organizację prac, lokalizację zaplecza budowy, zabezpieczenie miejsc magazynowania materiałów oraz realizację systemu odwodnienia ograniczy ingerencję w środowisko glebowe do niezbędnego minimum, przez co wykluczono możliwość wystąpienia znaczącego transgranicznego oddziaływania na gleby po stronie słowackiej. W odniesieniu do transgranicznego oddziaływania na wody powierzchniowe i podziemne raport wykazał, że realizacja przedsięwzięcia nie spowoduje pogorszenia stanu jednolitych części wód podziemnych. System odwodnienia drogi został zaprojektowany z uwzględnieniem warunków gruntowo-wodnych oraz istniejącej infrastruktury, a odprowadzanie wód opadowych odbywać się będzie w sposób kontrolowany. Nie wystąpią przekroczenia dopuszczalnych stężeń substancji zanieczyszczających w wodach spływających z pasa drogowego. Tym samym nie zachodzi ryzyko negatywnego oddziaływania na wody rzeki Poprad, która w analizowanym odcinku wyznacza granicę państwową. Skoro nie stwierdzono oddziaływania na wody po stronie polskiej, nie istnieją również podstawy do przyjęcia, że oddziaływanie takie mogłoby wystąpić po stronie słowackiej. W konsekwencji przedsięwzięcie nie będzie znacząco transgranicznie oddziaływać na wody powierzchniowe i podziemne. Analiza transgranicznego oddziaływania przedsięwzięcia na klimat akustyczny wykazała, że realizacja i eksploatacja inwestycji nie spowoduje przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu po stronie słowackiej. Oddziaływanie akustyczne zamyka się w pasie drogowym oraz w bezpośrednim sąsiedztwie inwestycji, co wyklucza możliwość wystąpienia znaczącego transgranicznego oddziaływania akustycznego na terenach położonych poza granicami Polski. Tym samym brak jest podstaw do stwierdzenia możliwości znaczącego transgranicznego oddziaływania w zakresie klimatu akustycznego. Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że planowana inwestycja nie powoduje wystąpienia znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko, co w zaskarżonej decyzji stwierdził RDOŚ w Krakowie, a GDOŚ w przedmiotowej decyzji podtrzymuje to stanowisko. Tym samym brak było podstaw do przeprowadzenia postępowania transgranicznego oddziaływania na środowisko, ponieważ nie wystąpiło znaczące transgraniczne oddziaływanie pochodzące z terytorium Polski. Dodatkowo podkreślenia wymaga, że niezależnie od tego czy organ prowadzący ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko stwierdził możliwość oddziaływania transgranicznego, czy nie, postępowanie w sprawie takiego wpływu na środowisko musi być przeprowadzone również wtedy, gdy zażąda tego inne państwo, zgodnie z art. 104 ust. 2 u.o.o.ś Organ administracji właściwy do wydania

decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgodnie z art. 75 u.o.o.ś., po stwierdzeniu możliwości wystąpienia znaczącego transgranicznego oddziaływania na środowisko w wyniku realizacji planowanego przedsięwzięcia lub na wniosek państwa potencjalnie narażonego (który może wpłynąć na każdym etapie postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach), wydaje postanowienie o przeprowadzeniu postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko (tzw. postanowienie transgraniczne). Strona słowacka pozyskała informację o toczącym się postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowej inwestycji i miała możliwość włączenia się do postępowania na wniosek. Otrzymując informację o toczącym się postępowaniu od RDOŚ w Krakowie za pośrednictwem GDOŚ, który kierując się zasadą współpracy dobrosąsiedzkiej wystosował taką informację o toczącym się postępowaniu dla przedmiotowej inwestycji, strona słowacka nie zadeklarowała woli udziału w tym postępowaniu. Oznacza to, że strona słowacka nie stwierdziła ryzyka znaczącego transgranicznego oddziaływania od planowanej budowy obwodnicy Muszyny. W świetle przedstawionych wyjaśnień zarzut podniesiony w tym punkcie nie zasługuje na uwzględnienie.

Ad. 11

Odpowiadając na zarzut dotyczący zmiany zakresu stref uzdrowiskowych, należy podkreślić, że przedmiotowe postępowanie dotyczy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla procedowanej inwestycji, a nie oceny prawidłowości ani zasadności uchwał organów samorządu terytorialnego dotyczących ustanowienia lub zmiany granic stref ochrony uzdrowiskowej. Podniesione w zarzucie okoliczności zmiany granic stref ochrony uzdrowiskowej A2-M, dokonane uchwałą Rady Miasta i Gminy Uzdrowiskowej Muszyna nr LVIII.740.2023 z 29 czerwca 2023 r., pozostaje bez wpływu na legalność i prawidłowość decyzji RDOŚ w Krakowie z 29 lipca 2024 r., o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia. Zmiana ta została dokonana w odrębnym trybie prawnym, na podstawie innych przepisów i nie stanowi elementu rozstrzyganego w niniejszym postępowaniu. Mając na uwadze powyższe, GDOŚ stwierdza, że ww. zarzut należy uznać za niemający znaczenia dla analizowanej sprawy.

Ad. 12,13

W punkcie 12 i 13 odwołujący zarzucili nieprawidłowości dotyczące analizy oddziaływania akustycznego planowanej drogi, oddziaływań skumulowanych i analizy porealizacyjnej.

Udzielając odpowiedzi na zagadnienia poruszone w punktach 12 i 13, w pierwszej kolejności wskazać należy, że na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego RDOŚ w Krakowie uzupełniał materiał dowodowy w zakresie oddziaływania akustycznego planowanej drogi. W pismach z 18 października 2023 r., znak: OO.421.2.1.2022.EB.11 oraz 13 lutego 2024 r., znak: OO.421.2.1.2022.EB.12, organ I instancji wzywał inwestora do wyjaśnień dotyczących m.in. nie uwzględnienia w analizie akustycznej wszystkich istotnych obiektów, np. budynków mieszkalnych, które znajdują się w bezpośrednim sąsiedztwie planowanej drogi, podania bilansu ruchu pociągów na odcinku Muszyna – Leluchów, możliwości zastosowania rezerwy

terenu w miejscach, gdzie wartość przekroczeń dopuszczalnych poziomów hałasu mieści się w granicy błędu i nie zaproponowano ekranów akustycznych. Inwestor pismami z 28 stycznia 2024 r. oraz 19 lutego 2024 r., przedstawił wyjaśnienia w tych zakresach. Na etapie postępowania drugoinstancyjnego GDOŚ uznał, że dokumentacja wymaga jeszcze doszczegółowienia m.in. w zakresie oddziaływania akustycznego planowanej drogi i pismami z 30 marca 2025 r., znak: DOOŚ-WDŚIII.420.26.2024.KP.8, oraz 19 lipca 2025 r., znak: DOOŚ-WDŚIII.420.26.2024.KP.18, wezwał inwestora do przedstawienia wyjaśnień i uzupełnienia raportu w zakresie: zaproponowania rozwiązań, które pozwolą na dotrzymanie standardów jakości środowiska w zakresie emisji hałasu na całej działce ewidencyjnej, podlegającej ochronie akustycznej, objęcia ochroną akustyczną budynków zgodnie z zasadą, że faktyczne zagospodarowanie ma wyższość nad ustaleniami wynikającymi z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W ocenie GDOŚ zgromadzony materiał dowodowy potwierdził możliwość merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy po uzupełnieniu dokumentacji przez inwestora. W uzupełnieniu z 3 czerwca 2025 r. inwestor przedstawił prognozowane natężenie ruchu dla każdego z wariantów przedsięwzięcia. Dane te zostały uznane za prawidłowe i przyjęte do dalszych obliczeń, co oznacza, że zarzut oparcia się wyłącznie na istniejącym natężeniu ruchu nie znajduje potwierdzenia w aktach sprawy. Organ podziela stanowisko inwestora, że realizacja przedsięwzięcia nie spowoduje znaczącego zwiększenia natężenia ruchu pojazdów, w tym pojazdów ciężkich, a przyjęte prognozy odzwierciedlają rzeczywisty charakter planowanej inwestycji. Jednocześnie przy piśmie z 3 czerwca 2025 r. inwestor uzupełnił analizę akustyczną o oddziaływanie ruchu kolejowego, wprowadzając do modelu aktualne dane dotyczące natężenia ruchu i prędkości pociągów pozyskane od PKP PLK S.A (e-mail z 30 kwietnia 2025 r.). Obliczenia wykonano zgodnie z obowiązującą metodyką RMR. Wyniki wykazały, że uwzględnienie hałasu skumulowanego pochodzącego od ruchu drogowego i kolejowego nie spowoduje istotnej zmiany klimatu akustycznego, gdyż wzrost równoważonego poziomu dźwięku w punktach receptorowych wzrósł jedynie od 0,0 do 0,2 dB w stosunku do wartości generowanych wyłącznie przez ruch drogowy. Tak nieznaczna różnica nie wpływa na ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na klimat akustyczny. Powyższe ustalenia jednoznacznie przeczą twierdzeniu, że raport uniemożliwił dokonanie prawidłowej analizy oddziaływania akustycznego w toku postępowania. Wbrew twierdzeniom odwołujących, analiza kumulacji oddziaływań została przeprowadzona w zakresie adekwatnym do charakteru i lokalizacji planowanego przedsięwzięcia. Zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 3b u.o.o.ś. inwestor zobowiązany jest do przedstawienia informacji o powiązaniach z innymi przedsięwzięciami, w szczególności znajdującymi się w zasięgu oddziaływania planowanej inwestycji. Takie informacje zostały zawarte w raporcie (str. 195-197). Odnosząc się do wskazanych przez odwołujących dróg krajowych DK 75 oraz DK 87, należy zauważyć, że znajdują się one w znacznej odległości od obszaru realizacji przedsięwzięcia, odpowiednio około 13 km i 28 km. Podobnie przedsięwzięcie pn.: „Stworzenie transgranicznego połączenia drogowego na szlaku Via Carpatia pomiędzy Polską i Słowacją odcinek S19 Dukla (bez węzła) – Barwinek” zlokalizowane będzie około 50 km od procedowanej inwestycji. Już sama skala tych odległości wyklucza możliwość wystąpienia istotnej kumulacji oddziaływań środowiskowych z planowanym przedsięwzięciem. Nie zasługuje również na uwzględnienie

argumentacja oparta na piśmie Straży Granicznej z 3 czerwca 2024 r., dotyczącym liczby pojazdów ciężarowych wjeżdżających do Polski przez przejście graniczne w Chyżnem. Przejście to obsługuje ruch o odmiernej skali i strukturze, w tym intensywny ruch tranzytowy o znaczeniu ponadregionalnym, pozostający bez związku funkcjonalnego z planowaną inwestycją. Dodatkowe przejście graniczne w Chyżnem położone jest około 90 km w linii prostej od przejścia granicznego w Leluchowie, stanowiącego punkt odniesienia dla analizowanego przedsięwzięcia. Różnice w położeniu geograficznym, układzie drogowym oraz funkcji komunikacyjnej wykluczają możliwość bezpośredniego porównania natężeń ruchu pomiędzy tymi lokalizacjami. W związku z wynikami przeprowadzonych analiz organ odwoławczy zreformował warunki określone w pkt II.2.9 i II.2.10 decyzji RDOŚ w Krakowie, zobowiązując inwestora do zastosowania cichej nawierzchni SMA, gwarantującą redukcję emisji hałasu na poziomie ok. 3 dB w stosunku do nawierzchni standardowej na odcinku od km 0+000 do km 3+500 projektowanej drogi, a także do wykonania ekranów akustycznych E01-E22 zgodnie z tabelą przedstawioną w pkt 11 niniejszej decyzji. Działania te zostały nałożone w celu zapewnienia dotrzymania standardów jakości środowiska w zakresie emisji hałasu na terenach podlegających ochronie akustycznej. Odnosząc się natomiast do obowiązku przeprowadzenia analizy porealizacyjnej, wskazać należy, że środek ten służy weryfikacji rzeczywistego oddziaływania inwestycji po oddaniu jej do użytkowania z założeniami przyjętym na etapie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Organ odwoławczy doprecyzował w tym zakresie warunek zawarty w punkcie VII decyzji RDOŚ w Krakowie, wskazując punkty receptorowe nr 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 136 oraz 137, zlokalizowane na terenach zabudowanych wymagających szczególnego uwzględnienia przy wykonywaniu analizy porealizacyjnej, opartej na rzeczywistych pomiarach hałasu po upływie roku od dnia oddania obiektu do użytkowania. Wyniki tej analizy należy przedstawić w terminie 18 miesięcy od dnia oddania obiektu do użytkowania do organu ochrony środowiska właściwego do utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania, a także do organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W tych lokalizacjach mogą wystąpić niewielkie przekroczenia dopuszczalnych wartości, mieszczące się jednak w granicach błędu obliczeniowego. Nałożenie obowiązku przeprowadzenia analizy porealizacyjnej nie oznacza, że analiza akustyczna sporządzona na etapie postępowania była nieprawidłowa. Przepisy u.o.o.ś. nie uzależniają możliwości nałożenia takiego obowiązku od stwierdzenia braków raportu, lecz od potrzeby potwierdzenia skuteczności zastosowanych środków minimalizujących oddziaływanie przedsięwzięcia. Mając powyższe na uwadze, należy uznać, że raport spełniał wymogi określone w art. 66 u.o.o.ś., został skutecznie uzupełniony w toku postępowania, a nałożenie obowiązku przeprowadzenia analizy porealizacyjnej oraz określenie dodatkowych warunków realizacji przedsięwzięcia mieściło się w granicach kompetencji organu odwoławczego i było w pełni uzasadnione. Dlatego zarzuty naruszenia art. 82 ust. 1 pkt 5, art. 85 ust. 2 pkt 1 lit. c oraz art. 63 ust. 1 pkt 1 lit. b i d u.o.o.ś. należało uznać za bezzasadne.

Odpowiadając na zarzuty 1 i 2 (str. 15 niniejszej decyzji) z pisma [REDAKTOWANE] z 16 lutego 2026 r., GDOŚ wskazuje, że ustosunkował się do nich w adnotacji do punktów 1, 2, 12

i 13 na stronach 19-24 i 32-35 niniejszej decyzji. Natomiast w kwestii naruszenia art. 64 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 77 ust. 1 pkt 4 u.o.o.ś., przez „wydanie decyzji bez zasięgnięcia dodatkowej opinii organu właściwego do wydania oceny wzrostu natężenia ruchu, w tym samochodów ciężarowych, o której mowa w art. 201 ust. 1 tej ustawy” należy uznać zarzut za sformułowany w sposób nieprecyzyjny i w konsekwencji niezrozumiały. W szczególności nie wskazano jednoznacznie, o jaką ustawę chodzi w odniesieniu do art. 201 ust. 1. O ile skrót u.o.o.ś. pozwala na identyfikację ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, o tyle przepis art. 201 ust. 1 nie występuje w tej ustawie. Brak jednoznacznego określenia aktu prawnego, z którego miałyby wynikać obowiązki zasięgnięcia dodatkowej opinii, uniemożliwia merytoryczne odniesienie się do podniesionego zarzutu. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zarzut naruszenia prawa powinien być sformułowany w sposób precyzyjny, przez wskazanie konkretnego przepisu prawa oraz sposobu jego naruszenia. W niniejszym przypadku wymóg nie został spełniony, co powoduje, że zarzut nie może zostać skutecznie poddany ocenie.

W kwestii przyznania prawa strony Gminie Krynica-Zdrój na podstawie art. 28 k.p.a., wskazać należy, że uczestnictwo strony w postępowaniach w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wynika bezpośrednio z dyspozycji art. 74 ust. 3a u.o.o.ś., który określa krąg podmiotów legitymowanych do udziału w postępowaniu. W myśl przywołanego przepisu „stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

1. przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
2. działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
3. działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

Organ, dokonując ustaleń co do kręgu stron, nie rozstrzyga o ich statusie w formie decyzji czy postanowienia, lecz jedynie weryfikuje, czy dany podmiot spełnia ustawowe przesłanki posiadania interesu prawnego w danej sprawie. Czynność ta ma charakter materialno-techniczny i nie stanowi władczego rozstrzygnięcia o prawach lub obowiązkach podmiotu. Innymi słowy organ nie tworzy ani nie kształtuje w tym zakresie sytuacji prawnej uczestnika postępowania, lecz stwierdza istniejący stan wynikający z przepisów prawa. Powyższe potwierdza wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 15 listopada 2023 r. sygn. akt II OSK 2136/23 „Przepisy k.p.a., na co wielokrotnie wskazywano również w orzecznictwie, nie przewidują możliwości wydania postanowienia w przedmiocie dopuszczenia/odmowy

dopuszczenia osoby do udziału w postępowaniu administracyjnym. Nabycie statusu strony nie następuje wskutek faktycznego dopuszczenia przez organ tej osoby do udziału w postępowaniu, lecz musi być oparte na przepisie prawa materialnego (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 września 2016 r. sygn. akt II OSK 3101/14)”. Jedynie w przypadku organizacji społecznych ustawodawca przewidział wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie dopuszczenia bądź odmowy dopuszczenia do udziału w postępowaniu. Jednak z taką sytuacją nie mamy do czynienia w analizowanej sprawie.

Mając na uwadze powyższe, GDOŚ orzekł, jak w sentencji.

Pouczenie

- niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na decyzję, zgodnie z art. 50 oraz art. 52 § 1 i 2 w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935, ze zm.), dalej p.p.s.a., służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie;
- zgodnie z art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 p.p.s.a. skargę należy wnieść, za pośrednictwem GDOŚ, w terminie trzydziestu dni od dnia otrzymania decyzji;
- skarżący, zgodnie z art. 230 p.p.s.a. w związku z § 2 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), obowiązany jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Skarżący, co wynika z art. 239 p.p.s.a., może być zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;
- skarżącemu, zgodnie z art. 243 p.p.s.a., może być przyznane, na jego wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych;
- skargę w formie elektronicznej należy wnieść na adres ePUAP: /gdosgovpl/SkrytkaESP lub w formie papierowej – na adres siedziby Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska: Al. Jerozolimskie 136, 02-305 Warszawa.

Piotr Otawski
Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska
/ – dokument podpisany elektronicznie – /

Otrzymują:

1. [REDACTED], pełnomocnik, [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED], radca prawny JLJ Kancelaria Prawna
Kosman – Syk i Wspólnicy Sp. k.;

2. [REDACTED], pełnomocnik [REDACTED], Kancelaria Adwokacka [REDACTED] w Rzeszowie;
3. [REDACTED] - pełnomocnik Miasta i Gminy Muszyna, MR Consulting sp. z o.o. Środowiskowa sp. k.;
4. [REDACTED], pełnomocnik [REDACTED]
5. [REDACTED], pełnomocnik [REDACTED]
6. [REDACTED]
7. [REDACTED]
8. [REDACTED]
9. [REDACTED]
10. [REDACTED]
11. [REDACTED]
12. [REDACTED]
13. [REDACTED]
14. [REDACTED]
15. [REDACTED]
16. [REDACTED]
17. pozostałe strony postępowania na podstawie art. 49 § 1 k.p.a. w związku z art. 74 ust. 3 u.o.o.ś.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie (doręczenie przez e-PUAP)